

H. G. Ewers

KŘÍŽOVATKY V KOSMU

Přeložil František Fabián

1.

Tar Szator ani neotevřel oči, když zaznamenal vzduchový vír při zhmotňování se teleportéra. Podle síly vzduchové vlny odhadl velikost materializovaného těla.

„Ahoj, Gucky!“ zamumlal ospale.

Myšob se rozkročil a založil ruce v bok.

„Copak ty se mnou nemluvíš, urozený Szatore? Urazil jsem tě něčím?“

„Odpověď záporná,“ pronesl líně malý Aurořan a zaškubal víčky. Zůstal ale ležet na vyklenutých zádech svého robota.

Gucky zajiskřil očima. Pozoroval Szatorův bronzově zbarvený, věčně ospale působící obličej a jeho velké ruce, pevně přisáté na povrchu robotova těla.

„Ach jo,“ oddechl si, „jak vidím, zase lenošíš. Tak to můžu klidně odejít.“

„Počkej!“ zadržel ho Tar. „Co je?“ jako vždycky se vyjádřil co nejstručněji.

Gucky se zašklebil. Vycenil hlodavý zub v celé jeho velikosti a jenom litoval, že to nemůže vidět urozený pán z družiny Roie Dantona, který se dosud neuráčil na něj podívat. Myšob sledoval želvovitého robota pod Tarem. Jeho pohled byl strnulý.

Robot se zachvěl pod nápořem telekinetické energie, která ho nadzvedávala. Pak se ozval silný přístroj na výrobu gravitace a zároveň myšoba zasáhl antigravitační paprsek.

Gucky se neočekávaně ocitl pod stropem kabiny. Vyrázil tichý výkřik a ihned propustil robota ze svého telekinetického

silového pole. Pozvolna se zmenšoval i účinek antigravitačního paprsku a myšob se pomalu snášel k zemi.

„Kdo jinému jámu kopá...” zafilozofoval Tar Szator, ale přísloví nedokončil.

Gucky popuzeně a ostře zapištěl. Ze svého ohromení se rychle vzpamatoval. Pochopitelně mohl robota i jeho pána zvednout, kdyby náhle použil všechnu svoji telekinetickou energii, ale nechtěl, aby se Tarovi něco stalo.

„Tak jen si tady hezky odpočívej, zatímco bude CRESTIV útočit na Truktan!”

„Stůj!” zakřičel Szator a s námahou otevřel jedno oko. Líně se otočil. „Povídej, Gucky!”

Gucky se ostře zasmál.

„Tak vida, pán se konečně probudil. A dokonce řekl moje jméno. Výborně!”

„Vyprávěj”, kňoural Tar Szator. Gucky se pohodlně usadil na podlaze a začal si pískat melodii, kterou Aurořan neznal.

Konečně začal povídat: „Lhůta, ve které se měl ozvat Rhodanův signál, už uplynula. Atlan je nervózní, bojí se o kámoše, ale zatím nechce nic podnikat.” „Ty se také bojíš?” zeptal se Tar. „Třesky plesky!” vyjel si na něj Gucky. Pak se vztyčil a vypnul prsa. Přitom ztratil rovnováhu a byl by upadl, kdyby se nezachránil v poslední minutě telekinetickou energií.

„Mám o něj starost, to ano, prtě!” rozhořčoval se Gucky. „Já nemusím mít strach, protože můžu s pomocí teleportace Rhodana kdykoliv zachránit!”

„Ts, ts!” poškleboval se Tar Szator a myslel přitom na první myšobův pokus proniknout multidimenzionálním energetickým štítem, který obklopoval ocelovou pevnost.

Mimoděk ve stejném okamžiku vzpomínal i Gucky na hrozné bolesti při tomto nevydařeném pokusu. Jeho sebevědomím to pořádně otrásl,

„No tak dobře,” přiznal. „Možná, že se to nepovede. Ale když CREST IV rozstřílí elektrárny, ochranný štít se rozpadne.

Potom šéfa přivedu. Souhlasí?"

„Pokud je rozstřílí!" Szator otevřel i druhé oko. „Odnes mě na můstek, ty tluchubo!"

Gucky se rozhodl, že urážku přeslechne a svým nenapodobitelným krokem se přikolébal k šlechtici. Tar Szator ho bleskurychle popadl a posadil před sebe na svého robota.

„Skoč!"

Gucky se beze slova teleportoval. Zhmotnili se na můstku bojové lodi. Tam to na velké přípravy k boji zatím nevypadalo. Celá osádka byla pohodlně usazená ve svých tvarovaných křeslech, nespočetné různobarevné kontrolky zářily a silová pole pozitronového mozku CRESTUIV, který byl veliký jako malý dům, pronikavě bzučela. Veliká obrazovka kolem celé místnosti ukazovala část sluncem ozářené planety Truktan.

Gucky seskočil z robota, když ho Tar pustil. Tar se podíval na Atlana, kolem kterého se shromáždili lodní důstojníci, Roi Danton a Melbar Kasom.

„Rhodanův rozkaz byl jednoznačný," vysvětloval právě Danton. „Čas, kdy se měl ozvat jeho signál, vypršel. Ted' se musíme dát do práce. Je jasné, že se Perry i John Marshall dostali do potíží."

Tar Szator zamžoural a tiše něco rozkázal svému robotu. Housenkovité pásy myslícího stroje se tiše rozjely a donesly Aurořana až k Arkonidanovi. Těsně před Atlanem robot zastavil.

„Haló!" Tar Szator bezohledně přerušil hlasitě vedenou diskuzi, ve které plukovník Merlin Akran něco vysvětloval prvnímu důstojníku CRESTU IV.

Epsalan se otočil a hněvivě se zadíval na Tara. Když ho poznal, po obličejí se mu rozlil úsměv. Stejně jako jiní důstojníci Rhodanovy eskadry si už zvykl na nekonvenční jednání malého, sotva metr a čtvrt měřícího Aurořana a většinu nezdořilých činů mu odpouštěl.

Také admirál Atlan Tara poznal. Zběžně mu kývl na pozdrav a

obrátil se tázavě k Dantonovi. Čekal od krále Svobodných obchodníků vysvětlení, proč se tu Szator objevil.

Roi se s chutí zasmál. „Promiňte, pane! Poslal jsem Guckyho, aby sem ctihodného Szatora přivedl. Jeho radu bych uvítal, možná, že nám řekne, co bychom měli udělat.”

Merlin Akran se zašklebil, jako by se zrovna napil octa, ale neřekl ani slovo. Admirálovi chvíli trvalo, než odpověděl.

„Vaše jednání nechápu, Dantone, ale když už je urozený Szator tady, ať se vysloví.”

Tar to vyjádřil stručně:

„Poplach pro Čaje Kulua, vyslat dvacet korvet, provést klamavý útok, poslat rádiem zprávu Halut'anovi a veliteli pevnosti. Ihned, pane!”

Tar zavřel oči a zdálo se, že upadl do hlubokého spánku. Nikoho to nezmýlilo, všichni věděli, jak Aurořani dovedou šetřit svými silami.

Po několika vteřinách zareagoval Atlan: „Myslím, že řekl všechno, co chtěl. Plukovníku Akrane, leťte blíž k Truktanu. Já se postarám o to ostatní. Je to jasné?”

Akran zasalutoval:

„Ano, pane!”

Otočil svoje hranaté tělo, zapadl do křesla a chvíli potom už jeho temný hlas duněl do mikrofону...

O tři hodiny dříve... Signál byl opakován už potřetí. Skoarto se zatím zabýval dvěma transmitery, které stály v téže hale jako rádiová stanice. Tvor podobný Halut'anovi, pocházející z mlhoviny M-87, se pohyboval jako šelma. Po chvíli se obrátil na Marshalla a Rhodana, kteří nerozhodně postávali vedle něho.

„Mám návrh, Rho Dane.” „Poslouchám,” odpověděl administrátor. „Váš signál nebude k ničemu, když sami nebudeme aktivní. Navrhují, abychom ihned použili transmitter. Jeden jsem zajistil,” ukázal na jeden z přístrojů, s kterými předtím pracoval.

„Kde se nachází druhá stanice?" chtěl vědět Rhodan. Jako vždy se plně ovládal. To, že se nachází uprostřed obrovské planety, jejíž obyvatelé nejsou zrovna přátelští, jako by se ho netýkalo.

„To přesně nevím," vysvětloval Skoarto. „V těchhle cizích transmiterech se moc nevyznám. Ale určitě na druhou stranu dorazíme v pořádku. Přístroj je funkční."

Najednou se zarazil. Uklidňující zelené světlo transmiteru se náhle změnilo v pronikavou žlut.

Skoarto zařval a uskočil několik kroků vzad. S. sebou táhl i Rhodana a velitele mutantů.

John Marshall pisklavě vydechl a sáhl po energetické zbraň. Také Rhodan měl svoji malou zbraň v ruce. Na rozdíl od telepata zůstal ale klidný. Zvědavě pozoroval cizí monstrózní bytosti, které vystupovaly z transmiteru. „Kurluxové," vyrazil ze sebe Skoarto. Tak takhle vypadají Dumfrioové, noví vojáci galaxie M-87, pomyslel si udiveně Rhodan.

Dumfrioové nebo, jak jim říkal Skoarto, Kurluxové se podobali vzpřímeným ropuchám se šesti končetinami. Jako nohy sloužily dvě kratičké končetiny, které sotva unesly mohutné kulaté tělo. Paže byly čtyři, podobně jako u Haluťanů. Hlavy, sedící na masivním krátkém krku, také připomínaly pozemské žáby. Tím ale podobnost končila.

Trupy těchto obrovských bytostí byly beze zbytku chráněny přirozenými krystalickými krunýři, záda byla navíc zpevněna želvovitým pancířem. Celý povrch

těla se v osvětlení kovově třpytil. Pres hrud' se táhly zkřížené pruhy až k širokému pasu, který se vpředu uzavíral skoro dvacetimetrovým kovovým zámekem. Pod ním byly směšně úzké kalhoty ke kolenům, nohy vězely ve vysokých kožených holínkách.

Několik vteřin, které předcházely útoku, stačilo Rhodanovi k tomu, aby si všech těchto podrobností všiml. Nepřehlédl ani těžký vibrační zářič, který nesli Dumfrioové v rukách. Svoji zbraň ale Perry nepoužil, protože si zároveň všiml, že vojáci z

M-87 svoje zbraně nemají připravené k boji.

Když na něj jeden z Dumfriů zaútočil pěstí, rychlým pohybem hlavy mu uhnul a sám udeřil. Kosti v ruce mu zapraštěly, když se strefil nepřátelské bytosti do levého oka. Dumfri vyrazil chrochtavý zvuk. Pak jednou ze svých čtyř rukou ránu oplatil. Rhodan se pokusil znovu se úderu vyhnout. Proti Čtyřrukému je dvouruký vždycky v nevýhodě. Rána dopadla administrátorovi přímo do břicha a odhodila ho přes celou halu až k pultu hyperkomu.

Pěny pocítil bodavou bolest kolem žaludku, schoulil se a snažil se z úderu vzpamatovat. Svoji zbraň ztratil. Jako v mlze viděl Johna Marshalla v boji s jiným Dumpfridem. Z dálky k němu doléhal Skoartův zlostný řev.

Rhodan se znovu vzchopil. Vyvrávorál směrem k místu, kde druhý Dumfri ohrožoval Johna Marshalla, a zaťatýma rukama udeřil.

Ropucha zasažená zezadu do krku se zhroutila.

Tak přece mají nějaké zranitelné místo, pomyslel si Rhodan.

Další Dumfri se na něj přičítal ze strany a natahoval *k němu najednou tři ruce. Rhodan uskočil a oběma nohama kopl obludu přímo do obličeje. Dumfri bolestivě zařval. Administrátor vyskočil na nohy právě ve chvíli, kdy byl vedle něho sražen Marshall, prchající před dalším pronásledovatelem. Když se chtěl Rhodan vrhnout na útočníka, objaly ho zezadu čtyři ruce, zvedly ho do výše a nelítostně s ním praštily na tvrdou podlahu haly.

Neztratil vědomí a tak mohl vidět, jak Skoarto stojí ve skupině šesti oblud a křičí na ně.

Kupodivu ropuchy Skoarta sice obklíčily, ale neútočily na něj. Naopak, Rhodan s překvapením zjistil, že sledují velitele všech galaktických bojovníků s respektem.

O chvíli později už věděl proč. Skoarta chránil modrý kámen, který zářil na jeho zarostlé hrudi.

2.

Modrá záře byla tak silná, že bodala Kulua do očí, až je musel zavřít.

Jefferson kvičel tak, jak to major u sněžné gorily z truktanských hor ještě nikdy neslyšel. Zdálo se, že zvíře cítí smrtelnou úzkost. Čaj Kulu měl mnoho zkušeností ze zmatených a nebezpečných situací a ty mu pomohly zachovat chladnou hlavu. Násilím se přinutil ke klidu a nesáhl po zbrani. Stále si opakoval, že modré světlo je v centrále elektrárny, veliké jako planeta, už déle než minutu a oni ještě žijí. Možná je to modré světlo jenom myšlenkový analyzátor, který používají neznámí vládci galaxie M-87, aby mohli rozpoznat, jaký tvor se k nim vetřel...

Doufal, že lano, které ho pevně poutá k Jeffersonovi, bude fungovat i v případě, že zvíře změní svoji úroveň existence, a že ho v tom případě vezme gorila s sebou.

Pořád ještě nechápal, jak může zvíře s tak slabým intelektem měnit svoji existenční úroveň tak lehce, jako by jen vystoupilo po imaginárním žebříku o příčku výš nebo níž. Zvlášť ho zneklidňoval fakt, že v takovém případě ho to vždycky „vezme s sebou“. Jeho znalosti různých úrovní energie hmoty stačily jenom k tomu, aby pochopil, že na vysvětlení tak komplikované věci nikdy nepřijde. Neuklidnilo ho ani poznání, že při změně úrovně se sice mění množství energie příslušné hmoty, které prostě stoupá nebo klesá, ale nikdy se nezmění místo ani čas,

ve kterém se to děje. Svědčilo to jen o tom, jak katastrofálně málo toho člověk ví o vztazích mezi atomy a jejich elektrony ve svém vlastním organismu. Polekal se. Najednou měl pocit, že padá. V příští chvíli stál zase pevně na nohou. Modré světlo zhaslo a Jefferson přestal kvičet.

Zato už nestáli v rozvodně elektrárenské planety, ale na okrouhlé plošině výtahu, který pozvolna stoupal.

Pohyb byl sotva postřehnutelný. Možná se mýlil, ale věřil, že

plošina pomalu klouže vzhůru podél zeleně světélkujících stěn šachty. Říkal mu to jeho vypěstovaný cit pro podobné situace. Buď zase jednou Jefferson změnil existenční úroveň, nebo je neznámí s pomocí modrého světla přenesli na jiné místo; na jiné místo na existenční planetě nebo na jiné místo ve vesmíru...

Neměl čas dál o tom uvažovat. Výtah se zastavil. Zelený svit stěn pohasl a vystřídalo ho mléčné světlo, které se od nich rychle vzdalovalo. Kulu měl pocit, že stojí uvnitř balonu, který se rychle rozepíná do všech stran, a na chvíli ztratil orientaci. Jeffersonovi to zřejmě nijak nevadilo.

Náhle pohyb ustal a major poznal, že se stěny ve skutečnosti nepohnuly ani o milimetr. Byly prostě jen průhledné. Za nimi viděl Čaj Kulu podivně formované obrovské agregáty a pohyb, který byl zvláštním způsobem nehmotný.

„Pojď blíž, Pozemšťane!“ ozval se hlas. Majorovi chvilku trvalo, než pochopil, že to není skutečný hlas, ale jen přenos myšlenek.

Bezděky pokročil blíž k tomu podivnému pohybu, který se podobal vzdušnému víru nebo zrcadlení vzduchu.

„Tak je to správné,“ prohlásil hlas. „Vaše tělo je speciální uzavřená forma života. Dřív jsme se divili, že taková forma vůbec mohla vzniknout. Dnes víme, že výjimka potvrzuje pravidlo.“

„Kdo jsi?“ zeptal se Čaj Kulu. Mluvil nahlas, protože nebyl telepat a neznal umění přenosu myšlenek.

„Patřím k Alfě, Pozemšťane. To ty nikdy nepochopíš. Následuj mne! Postarám se, abys mne alespoň trochu viděl“

Major Kulu se už dál neptal. Tušil, že by Alfa nebo alespoň část Alfy, ať už je Alfa cokoliv neměl pro otázky pochopení. Provaz .v jeho ruce se napnul, když se dal znovu do pohybu. Teprve teď si uvědomil Jeffersonovu přítomnost.

„Dostal jsi nás do pěkné kaše,“ řekl vyčítavě. „Jestli se někdy, vrátíme na Truktan, vypráším ti kožich.“

Jefferson poslušně klusal za majorem.

Když opustil šachtu výtahu, připadalo mu, že se vznáší. Pod nohama cítil sotva

patrný tlak podlahy, která byla absolutně průhledná.

Obrovské agregáty kolem něho se vznášely. Kulu si je opatrně prohlížel. Najednou strnul. K agregátům nevedl žádný přívod, ani energetické ani jiné vedení.

Jaká síla přístroje poháněla a řídila? Jak se ta síla přenáší?

Alfa čte všechny moje myšlenky, uvědomil si Čaj Kulu. Major začal uvažovat, jaké úmysly má Alfa s ním a s Jeffersonem. Vystoupení Alfy vypadalo nevinně, nebylo nepřátelské. Ale mohl to být také mylný dojem. Bytosti jako Alfa nemohly myslet jako normální lidé, jistě nechápaly, že existují tvorové, kteří se bojí smrti. Mohly ho usmrtit a ani to nepovažovat za něco mimořádného.

Měl by se pokusit na to stvoření skočit a dotknout se ho?

Rozhodl se, že by to nemělo smysl. Nevěděl, jestli by kontakt mezi ním a Alfou nevyvolal energetický výboj.

Alfa mu nešel z mysli.

Stvoření strnulo mezi dvěma bizarními agregáty ve stometrové výši. Bylo z něj vidět jen nepatrný vzduchový vír.

„Přístup ke mně blíž, Pozemšťane a přiveď s sebou i svého druha!“ ozvalo se v Kuluově mysli. Byl to dokonalý klam. Kdyby tu bytost viděl před sebou, myslel by, že s ním hlasitě mluví.

Major Kulu poslechl. Chtěl zjistit, co po něm Alfa bude chtít.

Když se s Jeffersonem zastavil mezi dvěma podivnými přístroji, ucítil slabý závan vzduchu. Obrysy strojů mizely za kulatou energetickou bublinou, která se začala stále rychleji točit. Když rotace ustala a bublina zhasla, přístroje zmizely úplně. Zůstala jenom průhledná podlaha. Čaj Kulu, Jefferson a to nedefinovatelné „něco“, které samo sebe nazývalo částí Alfy, zůstali uvnitř modře ozářené koule, jejíž stěny se zdály být miliony kilometrů vzdálené.

Čaj si všiml, že vír vzduchu se od něj a sněžné gorily pomalu vzdaluje.

Chtěl se zeptat, co to má znamenat. V posledním okamžiku si otázku rozmyslel. Nechtěl, aby ho Alfa považoval za bázlivého tvora. Alfa se znovu ozval.

„Jsi volný, Pozemšťane! Odejdi, pokud chceš, nikdo tě tu nedrží. Pro tebe můžou být nebezpeční jenom ti, kteří sem byli zaneseni jako vy, přežili, ale nenašli cestu zpátky. Nesmíte se ovšem vrátit na elektrárenskou planetu, protože každé cizí těleso v tomto zařízení ruší klid hvězdného seskupení.”

„To je hloupá řeč!“ bručel si pro sebe rozzlobeně Kulu. „Když proti mně nic. nemáš, proč mě neodneseš zpátky na Truktan?”

Alfa neodpověděl. Zmizelo i to jemné chvění vzduchu.

Major se zhluboka nadechl.

„Obávám se, že se musíme o sebe postarat sami, Jeffersone,” stěžoval si zklamaně, rozhodně i rozzlobeně najednou.

Asi po půlhodině, ve které se snažil najít cestu ven z gigantické modré koule, pozoroval major Kulu, že se prostor nenápadně zmenšuje.

Netušil, jestli to může pro něj a Jeffersona být nebezpečné, ale stejně nemohl nic proti tomu dělat. Táhl Jeffersona na laně, pochodoval jedním směrem a doufal, že aspoň dodržuje zvolený směr.

O hodinu později si musel zavřít helmu. Modré světlo už bylo pro nechráněné oči nesnesitelné.

A ještě za další hodinu ho modrý svit zcela zahalil a pak zhasl.

Okolí se náhle změnilo. Čaj Kulu a Jefferson se ocitli v neklidné pravěké krajině. Vlevo čněl k sytě modré obloze gigantický horský masiv, kolem jeho vrcholků se vznášely sopečné obláčky. Vpravo se rozprostíralo předhůří s vroucími jezery a pokřiveným porostem. Na obzoru před ním bylo pásma kuželovitých sopek.

Za ním nebylo nic...

Byla to ještě Černější nicota než nejčernější noc na Zemi.

Major přemýšlel, co by se stalo, kdyby se modrá koule znovu rozepnula a pohltila ho. Bezradně pokrčil rameny. Stejně si nebyl jistý, jestli je venku víc chráněný než uvnitř modré koule.

Bezděčně sebou Škubl, když těsně nad ním proletěl velký pták s koženými křídly. Jefferson se vztýčil v celé své výšce a hrozivě se oháněl prackami. Ale ještěr nebo co to vlastně bylo zmizel v rozeklaném masivu hor a už ho nebylo vidět. Možná, že tam někde měl hnízdo.

Čaj úmyslně nemyslel na návrat na Truktan. Byla by to jen ztráta času. Pokud se nemýlí a oni se nalézají v blízkosti centra galaxie M-87, potom je dělí od Truktanu desetitisíce světelných let. Ani Superman by to pěšky nezvládl. Teď musí používat všechny své smysly a čekat na vhodnou příležitost. Jenom netušil, jaká bude a kdy přijde.

Pohoří vypadalo neskutečně, proto se Čaj Kulu rozhodl sestoupit na rovinu. Trhl provazem a táhl Jeffersona za sebou.

Asi za deset minut došli k jezeru. Jeho voda byla horká, ale nevařila jako v jiných jezerech. Kulu se rozhodl, že si zde odpočinou. Byl unavený a nejraději by si byl lehl a nejméně deset hodin spal. Místo toho spolkl povzbuzující tabletku, sežvýkal kostku koncentrované stravy a Jeffersonovi dal druhou. Mohl by nechat sněžnou gorilu, aby si něco sama ulovila, ale pak by se k němu možná nevrátila. To nemohl připustit.

Když tak seděl a zíral na jezero, měl najednou pocit, že ho někdo pozoruje. Rychle se otočil a zahlédl kulatou černou hlavu nějakého netvora, která bleskově zmizela v houští. Spěšně vstal. Nechtěl plýtvat energetickou náloží své zbraně na divoká zvířata, pokud ho nenapadnou. Proto šel raději pryč.

Tentokrát ho Jefferson následoval ochotněji než jindy. Kulu si to vysvětlil tím, že sněžná gorila z truktonských hor pociťuje zdejší svět jako cizí a nepřátelský a proto se ochotněji spojuje s bytostí, která jí nikdy neublížila: s majorem Čaj Kulem.

To vědomí ho potěšilo. Popleskal Jeffersona po krku, další potravu mu ale nedal, na to byl příliš opatrný.

Cesta kolem jezera byla kamenitá. Znova a znova se museli vyhýbat oblakům páry z horkých gejzírů, které vystřelovaly z půdy.

Po nějakém čase ho Jefferson najednou předběhl a ujal se vedení. Zvíře instinktivně našlo lepší cestu a tak pokračovali rychleji vpřed. Kulu se občas rozhlédl, ale příšeru s kulatou hlavou už nezahlédl.

Bleděmodré slunce pálilo, a kdyby Kulu nebyl ze své rodné Afriky na takové teploty zvyklý, musel by použít svůj klimatizovaný oblek. Přesto byl rád, když slunce pomalu zapadlo a nastala noc. Jefferson už začal hledat vhodný úkryt a vedl

svého pána k asi padesát metrů vysoké skále. Ta byla jen málo zarostlá a hodila se pro klidné přespání.

K večeri si dali znovu jednu kostku koncentrátu. Potom Kulu zapnul malou pumpu na svém oděvu a za chvíli ležel pohodlně na vzduchové matraci, kterou si nafoukl na zádech svého obleku.

„Pěkně hlídej!“ zamumlá! k Jeffersonovi a než to dořekl, už spal.

Když se probudil, bylo nebe plné velkých hvězd, které vydávaly silnou záři. Při pohledu na ně majora napadlo, že tuto planetu pojmenuje Firestone. Nebylo to sice moc logické, ale bylo to impulzivní rozhodnutí.

Vyděsilo ho, když zjistil, že Jefferson zmizel. Lano mel Kulu stále obtočené kolem svého těla, ale smyčka na druhém konci byla povolena. Sněžná gorila se dokázala osvobodit. Bez svého společníka se cítil Kulu najednou bezmocný. Vzal lano a vydal se na cestu.

Došel až ke kamennému kuželu. Ve světle tisíce hvězd zřetelně viděl další skalnaté útvary, gejzír a nízký porost.

Uviděl, jak se z nízké hladiny nedalekého gejzíru zvedá stín a

bezděčně sáhl po zbrani. Obrysy stínu se začaly podobat velké kulaté hlavě. Víc než obluda sama zarazilo Pozemšťana poznání, že

velikost a stavba těla mu připomínala vysoce inteligentní tvory, sprátelené s lidmi. Připomínala mu Haluťany!

Čaj se chtěl pokusit na bytost zavolat. Váhal s tím jenom proto, že podobnost s Haluťany mohla klamat. Zatím se ten tvor moc inteligentně nechoval. Těžkopádně se zvedl, vylezl z vody a otřepal se. Oči mu rudě zářily. Major neváhal a sáhl po svém impulzním zářiči.

I když byl Kulu rychlý, obr byl rychlejší. Vystartoval rychlostí závodního kluzáku přímo k místu, kde major stál. Ten pochopil, že střelba nemá smysl, že by stačil vypálit sotva jednu dávku, a tak raději rychle zapnul svůj pohon a vystřelil se k hvězdnému nebi. Bylo to v'poslední chvíli monstrum právě dorazilo na místo, kde před okamžikem Kulu stál. Obluda pobíhala po skalnaté plošině sem a tam a byla připravená k novému výpadu. Poznala, že ta malá čtyřnohá osoba nahoře je pro ni nedosažitelná. Zlostně zaryčela, odhodila lano a dupala pryč.

Major se nehybně vznášel asi ve výši padesáti metrů. Potřeboval chvíli času, aby se vzpamatoval.

Ta obluda se jasně podobala Haluťanům jak fyzicky, tak schopností přemýšlet. Její chování dokazovalo, že poznala energetickou zbraň, jinak by tak rychle nezaútočila. A když Kulu prchl, chovala se také logicky. Jiné zvíře by v takovém případě čekalo na místě, až se uprchlík vrátí. Ten to obr poznal speciální letecký oděv a pochopil, že uprchlík může uletět velmi daleko a že nemá smysl na něj čekat.

Čaj si vzpomněl na Alfova slova.

„Jenom ti, kteří sem byli zaneseni jako vy, vám mohou být nebezpeční...”

Je možné, že Haluťan byl zajatec této planety stejně jako on a Jefferson...?

3.

Major Čaj Kulu se už k spánku neuložil. Unaveně čekal až se rozední. Asi hodinu před východem slunce začalo pršet a viditelnost byla skoro nulová. Kulu se pro jistotu zase vznesl do výšky, Halut'an se ale už neukázal. Místo něho se objevil Jefferson. Gorila měla zřejmě dobrou náladu, srst se jí vlhce leskla a v hubě držela nějakou kořist. Major Kulu jí za nedovolený odchod káral, nakonec ale uznal, že se nejenom dobrovolně vrátila, ale ještě mu přinesla úlovek. Zabité zvíře bylo podobné praseti bradavičného. Major ho vyzkoušel speciální testovací sondou, kterou měl ve svém nouzovém balíčku. Asi po dvou minutách se přesvědčil, že v něm není žádná nebezpečná příměs. Odřízl si kus masa pro sebe a zbytek vrátil gorile. Svůj řízek si opekl speciálním zařízením na svém impulzním zářiči. Když si pečení osolil, chutnala výtečně.

Po jídle vyrazili. Jefferson obíhal kolem svého pána a ten byl spokojený. Sliboval si, že zvíře odmění, pokud se jim podaří vrátit se buď na Truktan nebo na CRESTIV. Z myšlenek ho vyrušilo Jeffersonovo varovné zabručení.

Čaj Kulu znehybněl a poslouchal. Obával se, jestli se neobjeví Halut'an. Sám se sice mohl vznést do výše, ale Jefferson by byl ztracený. Gorila znova zamručela. Před nimi se objevila lidská postava oblečená do Šarlatově rudého oděvu, přepásaného koženým páskem. Bytost byla asi jeden a půl metru vysoká, měla dvě ruce, dvě nohy, lidskou hlavu a pár modrých očí, které je zkoumavě pozorovaly. Neměla žádnou zbraň. Muž v červeném začal mluvit směsicí jazyků interkosmického, pozemského a halutského. Byla to tak zvaná univerzální řeč, kterou používali k domluvě kosmonauti z M-87.

Kulu si tiše pogratoval. Naštěstí patřil k těm, kteří se tuto řeč naučili v hypnotickém spánku. Volně přeloženo, muž v Červeném řekl: „Zavržený zdraví zavržený!" Major pochopil, že tím myslí jejich společný osud.

Čaj pomalu a zřetelně odpověděl: „Zavržený vás též zdraví. Přicházím v míru a hledám přátele.“

Muž si položil ruku na prsa a pronesl: „Ramdor!“

Kulu použil stejné gesto: „Kulu!“

„Kulu a Ramdor mají stejný osud,“

pokračoval cizí muž. „Zajal je Alfa, který se bál o osud hvězdného seskupení. Nařídili mu to Budovatelé centra.“

Major Kulu slyšel o Budovatelích centra poprvé. Nevěděl, že Perry Rhodan a John Marshall už o nich slyšeli. Byli to vládci galaxie M 87.

„Třeba by mohli Alfovi poručit, aby nás propustil a zavedl zpět k našim...?“ zadoufal Kulu.

Ramdor pokračoval: „Alfa je jejich tajná zbraň. Jsme tady a musíme tu zůstat navždycky, Kulu.“

Čaj Kulu se ovládl jenom s velkým úsilím. Pochopil, jak důležité jsou tyto novinky a že by se o nich co nejdříve měl dozvědět Pěny Rhodan.

„Jsou tady nějaká města?“ zeptal se. „Je tu nějaký průmysl, něco, kde by se dala vyrobit vesmírná loď?“

„Ne, na této planetě je každý každému nepřítelem.“ Ramdor se zarazil. Uvědomil si, že udělal chybu a rychle dodal: „Nepřátelství je především mezi odlišnými druhy bytostí. My jsme stejného rodu.“

Tohle vysvětlení se majorovi moc nelíbilo. Nechápal, proč by měly bytosti se stejným osudem mezi sebou bojovat. Rozhodl se, že bude opatrný.

„Máš pravdu, Ramdore. Proč bychom měli být nepřátelé! Společně lépe přežijeme. Ale nějaké technické zařízení tu někde musí být. Sám jsem byl vysazen na takové základně.“

Ramdor se zarazil a opatrně se podíval směrem k horskému masivu.

„Někteří šli tímto směrem, Kulu. Ale nikdo se nevrátil. Možná, že tam něco je, ale není dobré po tom pátrat.“

Major se zhluboka nadechl. „Můžeme mít větší štěstí,

Ramdore. Půjdeš se mnou?"

Muž v rudém couvnul a koktal: „Jak s tebou? Snad ne tam?"

„Nemusíš se mnou, Ramdore. Ale mohl bys mi vysvětlit cestu," řekl Kulu. Byl rozhodnutý. Pokud je v horách nějaké technické zařízení, půjde tam, najde ho a posle administrátorovi zprávu.

Ramdor přemýšlel, oči upřené k zemi. Do ticha zazněl hlasitý řev.

„Halut'an!" vykřikl Kulu a skočil k Jeffersonovi, aby ho svojí zbraní ochránil. Uprostřed pohybu strnul. Ramdor zmizel, jako by se propadl do země! Teleportér! napadlo majora. Ozvaly se kroky.

„Bud' zticha, Jeffersone," zašeptal. Zapnul svůj ochranný energetický štít, který patřil k jeho základní výbavě. Aby mohl chránit i Jeffersona, musel se ke zvířeti těsně přitisknout. Zrušil pomocí antigravitace účinek přitažlivosti uvnitř ochranného prostoru, objal Jeffersonovo tělo a lehce se odrazil. Oba se měkce vznesli do výšky asi sto metrů.

Čaj se podíval dolů a hledal Halut'ana. Uviděl ho za chvíli ležet jako bez života vedle jedné skály...

Major se zašklebil.

Jestli si myslí, že ho oklame, tak se mýlí. Pak se ale zauvažoval. Pokud ho Halut'an chtěl nachytat tím, že tváří jako mrtvý, proč ještě předtím zařval? Kulu opatrně pustil gorilu a ta ihned o metr poklesla, opřela se o vnitřní stěnu ochranného štítu, která ji zadržela. Major tak měl volné ruce. Pomalu zapnul pohon a energetická koule se s ním rozletěla nad místo, kde leželo Halut'anovo tělo. Kulu si připravil impulzní zářič. Byl si jistý, že Halut'ana vyvede z jeho klidu jenom výstřel.

Ještě se rozmýšlel, co udělá, když si všiml, jak se nad Halut'anovým tělem zachvěl vzduchový vír. To rozhodlo. Kulu odletěl asi do vzdálenosti pěti set metrů a tam ochranný štít vypnul.

„Ty zůstaneš tady!" poručil Jeffersonovi a ukázal k zemi. Když

si gorila dřepa, pochválil jí a sám šel k místu, kde leželo tělo. To bylo neuvěřitelně změněné. Rudé oči zmizely, skrz kůži prosvítaly kosti. Nebylo pochyb. Halut'an byl mrtvý. A byl to jistě Alfa, kdo ho zabil.

Kulu vytáhl zbraň a rozhlížel se, ale po Alfovi nebylo ani památky. Ještě před chvílí byl Halut'an jeho nepřítel a představoval nebezpečí. Ted' mu ho bylo líto a na Alfa se zlobil. A přece Alfa ani jemu ani Ramdorovi neublížil a jejich nepřitele zničil. Byl snad jejich ochráncem? • Na druhé straně Alfa nedokázal agresivní bytost jinak zneškodnit než ji zabít. Tím byl pro každého nebezpečný.

Major se ještě jednou podíval na mrtvého Halut'ana, pak se otočil a šel zpátky k místu, kde na něho poslušně čekal Jefferson.

„Ted' by se měl už znovu objevit náš teleportér," řekl gorile. „Pak bychom mohli vyrazit."

Náhle se mezi nimi objevil Ramdor.

Kulu se pokusil od Ramdora vyzvědět co nejvíc z minulosti. Muž v Červeném se zatvářil nedůvěřivě a major si nepřál, aby v něm poznal bytost z jiné planety. Zavedl tedy hovor na ono tajemné zjevení, ono „Něco", co bylo skryto v horách. Po dlouhém přemlouvání se Ramdor uvolil, že mu ukáže cestu do hor a kus ho doprovodí. Asi po půlhodině se odhodlal Kulu požádat Ramdora, zda by se nemohli dostat k cíli teleportací.

„Nedokážu překonávat vzdálenosti skrz nicotu," odsekl Ramdor a považoval tu otázku za vyřízenou.

Ne tak máj oř.

„Vždyť jsem tě viděl, jak jsi se teleportoval"

Ramdor dlouho mlčel a pak tiše vysvětloval: „Je to něco, co neumím ovládat. Jen když jsem přímo ohrožen, zareaguji instinktivně. Víc ti neumím říct."

Čaj tušil, že mu Ramdor lže. Jeho první objevení, stejně jako nynější návrat nebyly jistě vyvolány nebezpečím. Kulu raději převedl řeč na jiné téma.

Před večerem dorazili k úpatí hor, které se před nimi zdvíhaly k nebi. Jejich špičky byly ještě hodiny po západu slunce modře ozářené.

„Až sem jsem vás doprovodil, dál už nejdu. Zítra ráno vás opustím," sdělil mu Ramdor. Kulu ho k dalšímu doprovodu nepřemlouval. Moc mu nedůvěřoval a věděl, že se bez něj bude cítit jistější.

Našli si soutěsku, která pokračovala dál do hor a kde vyvěral pramen. Zdálo se, že místo je poměrně bezpečné. Major se spoléhal na Jeffersona a jeho instinkty a jenom gorile připomenul, že nesmí odcházet daleko a že odpovídá za jejich bezpečí. Ta se uložila jako pozemský hlídací pes na kraji cesty, položila mohutnou hlavu na přední tlapy a mžourala do temné noci.

Major spal výborně. Když se ráno probudil, rozdělil všechny svoje kostky koncentrátu. Napili se z nedalekého pramene. Po jídle je odvedl Ramdor dál do soutěsky, která se postupně rozšiřovala a v mnoha zákratech stoupala dál do hor.

„Jděte touto cestou pořád dál, až přijdete k okrouhlé kotlině, tam se dejte do

leva. Přijdete k dlouhému údolí, kde uvidíte plno horkých pramenů. Tam má být stará budova, kde snad najdete tajemství hor. Bohužel já o tom víc nevím."

„Je to víc, než jsem doufal," odpověděl vděčně Kulu. „Děkuji za pomoc, Ramdore. Pokud to okolnosti někdy dovolí, odvděčím se. Může se stát, že se s naší pomocí jednou vrátíš do své vlasti."

„Tomu už nevěřím. Přeji šťastnou cestu." Ramdor zvedl ruku na pozdrav, otočil se a za malou chvíli zmizel mezi skalními balvany.

4.

Ramdorův popis cesty byl přesný. Když Kulu a Jefferson dorazili k velkému údolí, byli sice vyčerpaní, ale šťastní. Byli

oba rádi, že si mohou odpočinout. Majorovi bylo jenom divné, že Ramdor, který zde údajně nikdy nebyl, dokázal tak přesně popsat cestu. Buď lhal nebo se o cestě dozvěděl od jiné osoby, která se někdy dostala až sem a zase se vrátila. V majorovi znovu vzplanula nedůvěra.

Nu, alespoň jsme ušetřili trochu času a to je pro mne teď nejdůležitější. Co by bylo Perrymu Rhodanovi platné, kdybych sem přišel a on už mezitím opustil Truktan, pomyslí si. Jeho vlastní osud mu ani nepřišel na mysl. Jediné jeho přání bylo předat své nové poznatky Prvnímu administrátorovi a posádce CRESTU IV.

Proto se také za malou chvíli zase vzchopil a šel hledat onu tajemnou budovu. Bolely ho nohy, cítil se slabý a proto si vzal povzbuzující tabletu. Ta mu zaručila, že vydrží ještě několik hodin Čilý. Tento stimulátor směl vzít jenom jedenkrát, jinak mu hrozilo zhroucení. Jefferson běžel daleko před ním a objevoval se jako sotva viditelný stín mezi oblaky páry a sirnými žlutavými výpary.

Mezi syčením a bubláním gejzírů a pramenů se ozval náhle charakteristický gorilí řev. Ihned potom se Jefferson objevil vedle majora a vypadalo to, že má velkou radost.

Čaj Kulu tušil, že gorila objevila budovu a pospíšil za ní.

Za několik minut stál před pyramidou ze zářivě modrorudé oceli, která byla asi dvacet metrů vysoká a dvanáct metrů široká. Takovou budovu už viděl na Truktanu. Rozrušený důstojník musel zahnat vzpomínky, které mu táhly hlavou. Vytáhl zbraň a opatrně vykročil blíž k pyramidě. Když ji obešel dokola, nenašel žádný vchod. Nechtěl použít násilí, ale dovnitř se musel dostat. Jefferson, který ho pozoroval, se přiloukal k pyramidě a začal ji očichávat. I jeho výzvědy se zdály marné. Zmizel Kuluovi z očí a za několik vteřin se ozval a kňučel jako pozemský pes.

Čaj se rozběhl kolem pyramidy. Gorila seděla asi uprostřed boční stěny pyramidy a očichávala místo na stěně. Když se

major podíval blíž, uviděl tam stopy po nějakém předchozím zásahu. Byly tam škrábance a sotva viditelná prohlubeň.

„Jsi chlapík, Jeffersone!“ zamumlal, vytáhl nůž a pokoušel se odloupat nános síry. V mírné prohlubenině se objevil modrý kov a malá jasně zbarvená ploška. Když Čaj Kulu na plochu přitiskl palec, ozvalo se jemné zasyčení. Stěna pyramidy se neotevřela, ale jeden z kamenných kvádrů se propadl do hloubky dvou metrů a objevila se jáma s hladkými kovovými stěnami. Kulu nemusel dlouho přemýšlet. Tady někde musel být vchod do pyramidy. Spustil se do jámy, rukou se opřel o podstavec pyramidy a v podlaze objevil ocelové dveře. Zářilo z nich silné světlo, ale jinak nebyla nikde žádná známka života. Kulu vstoupil dovnitř. Uviděl malou místnost a uprostřed stál přístroj, který znal major z Rhodanova vyprávění o soustavě Vega transmitter hmoty.

V transmitteru bylo místo pro čtyři osoby, Kulu a Jefferson ho tedy mohli použít společně. Nebylo jenom jisté, jestli je funkční a také, kde se nachází druhá stanice.

Čaj Kulu sebou trhl, když dveře za nimi s rachotem zapadly. Přistoupil k nim, aby se ujistil, že se dají otevřít i zevnitř. Když se mu nepodařilo s ničím hnout, zasmál se. Už mu bylo jasné, proč se podle Ramdorova vyprávění nikdo nevrátil. Z pyramidy není východ. Všichni návštěvníci odtud zmizeli pomocí transmitteru.

„Vypadá to nějak moc snadně, mohla by to být léčka,“ zamyšleně řekl Jeffersonovi. Ten souhlasně zamručel, i když slovům zřejmě nerozuměl. Patrně chápal, že je čeká něco nebezpečného.

Major stiskl knoflík, mříž u transmitteru se zvedla a on s Jeffersonem vstoupili do transmitterové kabiny. Ještě než našel řízení, mříž za nimi zase zapadla. Kontrolní panel se zeleně rozsvítil.

„Servis je tu na výši,“ zlostně vrčel Kulu. Bud' tady zapracovala plná automatika, nebo se spojení s protistanicí

uskutečnilo ihned po vstupu do kabiny.

Bolest spojená s odhmotněním a pak rematerializací byla obrovská. Jakmile se vzpamatoval ze šoku, ohlížel se po Jeffersonovi. Ten měl potíže zřejmě ještě větší, jeho tělo se komíhalo vpřed a vzad a zvíře hlasitě kňučelo.

Kulu se otočil a rychle vytáhl zbraň. Proti němu stála rudě oblečená postava, ve které poznal Ramdora. „Ramdore...?”

Použil universální řeč. Postava o krok ustoupila.

„Ty znáš mého bratra?” ptala se udiveně.

„Pokud nejsi ty Ramdor, tak tvého bratra znám. On nás sem poslal.”

Muž v rudém ho chvíli udiveně pozoroval a pak stiskl knoflík a otevřel jim dveře transmitteru. Kulu a Jefferson vystoupili.

„Jmenuji se Kulu!” představil se major. „Já se jmenuji Ramdor,” odpověděl mu rudý muž.

„Tak kdo vlastně jsi Ramdor nebo...?” „Jsem Ramdor a jsem i jeho bratr. Stejně jako vy máte bratry tam, kde oni zůstali.”

„Nediv se Ramdore, že ti nerozumím. Můžeš mi vysvětlit, co se to vlastně stalo?” vyzvídal Kulu.

Ramdor se smutně usmál, otočil se a přistoupil k východu.

„Nejdřív musíme odejít, protože dveře se po určité době už neotevrou.” Sáhł na tepelně ovládaný zámek, dveře se otevřely, a před nimi se objevila ocelová chodba. Kulu tušil, že ho čeká překvapení.

Když prošli kovovou chodbou dál až k pancéřovým dveřím, Kulu už věděl, kde se nacházejí.

Nebylo pochyb, před ním se nachází velitelský můstek středně velké kosmické lodi... Zamířil přímo k řídicímu panelu.

„Pozor!” vykřikl na něj Ramdor a jeho modré oči byly smutné.

„Pokud si myslíš, že s touhle lodí je to skutečně vesmírná loď můžeme hned odletět, tak se mýlíš. Každý pokus o spuštění by mohl vést k totálnímu zničení lodi. Hledal jsem všude nějaký plán, jak se destrukci vyhnout, ale nenašel jsem ho!”

Kulu se trpce zasmál. Jak si jen na chvíli mohl myslet, že je

Alfa nechá utéct. Z jednoho vězení se dostali do druhého. Mělo to jen jednu výhodu. Tady se v zařízení vyznal a mohl alespoň zkoušet dostat se odtud. A ještě něco ho napadlo.

„Jak je to s hyperkomem, Ramdore? Může se používat?"

„3ohužel, Kulu, nemůžeme tady vůbec nic používat bez spojení přes hlavní počítač. Nemůžeme tady zapnout ani klimatizaci ani teplou vodu v kuchyni."

Kulu se otočil na Jeffersona, který se rozvaloval v kresle a s leknutím si všiml, že natahuje svoje pracky k řídicímu panelu.

„Stůj, Jeffersone!" zařval. Pozdě. Gorila sice zapadla zpátky do křesla, ale na panelu se rozsvítily tři kontrolky.

Kulu zatahal Jeffersona za uši. „Měli jsme Štěstí, žes nespustil spouštěč sebezničení." Otočil se k Ramdorovi a s překvapením zjistil, že leží na zemi v bezvědomí. Ze své pohotovostní brašny vzal alkohol a trochu ho Ramdorovi vlil do úst. Ten začal kuckat a plivat, ale otevřel

oči a za chvíli se zvedl. „Zima! Žádný vzduch! Já..." Kulu nepochyboval, že utrpěl šok ze změny teploty.

„To bylo od tebe neprozřetelné, příteli," Čaj už pochopil, co se stalo. „Když jsi upozoroval, že Jefferson sahá na řídicí pult, tak jsi se teleportoval, vid'?"

„Ano, ale venku bylo hrozně. Myslel jsem, že loď exploduje. Nic jsem neviděl, musel jsem zavřít oči, aby se ve vakuu nepoškodily. Pak jsem se asi podvědomě teleportoval zpátky."

Kulu ho zběžně prohlédl a když nic vážného nezjistil, řekl: „Pokud se cítíš dost silný, mohl bys mi něco o sobě říct a vysvětlit mi, jak to, že se cítíš jako ty sám a zároveň jako svůj vlastní bratr."

„Pocházím z planety Tarfol v sektoru Quanda. Všichni jsme byli teleportéři, ale Budovatelé centra se postarali o to, aby všem novorozencům byla odoperována ta část mozku, kde se tato schopnost nachází. Někteří rodiče své děti skrývali a já jsem jeden z těch, kteří nebyli v dětství Budovateli centra vypátrání. Tarfolané postavili tajně vesmírnou loď a spolu s

jinými dětmi mne poslali na jinou starou planetu, kde civilizace vymřela. Tak jsem se zachránil."

Ramdor přestal na chvíli vyprávět. V jeho modrých očích se zaleskla nenávist.

„Já jediný jsem přežil. Z mikrofilmů v lodi jsem se dozvěděl všechno o svém

rodu, naučil jsem se loď řídit. Chtěl jsem se dostat na planetu, kde Budovatelé centra žijí, abych jim vysvětlil, jak je náš lid jejich zásahem nešťastný. Dnes už vím, že diktátory nelze přesvědčit. Neakceptují nikoho kromě sebe sama. Byl jsem zajat. Protože se umím teleportovat, podařilo se mi utéct. Pomocí transmiteru jsem se dostal na protistanici elektrárenské planety. Tam mne vycítil Alfa a jiným transmitters mne přenesl až do světa, ze kterého právě přicházíš. Při složitém přenosu a novém zhmotnění se stalo, že moje první tělo zůstalo na elektrárenské planetě a sem jsem se zhmotnil z amorfnní hmoty podle stejného vzoru. Proto mluvím o svém prvním těle jako o svém bratru..."

Major sice tušil, co mu bude muž v rudém vyprávět, ale přesto byl ohromen. Představa, že by se něco takového stalo jemu, ho zcela vyvedla z míry. Teprve po chvíli byl zase schopen normálně myslet.

„A co se stalo s tvým prvním tělem, Ramdorfe? Když jsme vstoupili do pyramidy v horách, byl transmitter prázdný."

V téže chvíli major pochopil.

Viděli první tělo Ramdorfa v horách. Ukázal jim cestu k pyramidě, aby jeho bratr nebyl tak sám a aby také jemu dělali společníky bratři Čaje a Jeffersona. Byl to pro majora šok vědět, že teď existuje ve dvou tělech.

„Vidím, že už jsi našel pravdu o sobě samém," zašeptal Ramdor. „Je to hrozné, protože žít pohromadě s našimi bratry by nás duševně zahubilo. Když jsme ale odděleni, stále myslíme na to, jak se daří našemu prvnímu tělu."

„Můžeme udělat jen jedno," řekl Čaj bezvýrazně. „Musíme se s

touhle kosmickou lodí vrátit na Firestone, přivést naše bratry na palubu a pak je pobít pobít sami sebe, protože my nejsme nic než kopie originálů, a kopie nemají právo na samostatný život."

„Tím si nejsem tak jistý," odporoval hněvivě Ramdor. „Já se cítím jako samostatné individuum, myslím, cítím, patří mi část vzpomínek a zkušeností prvního Ramdora. Prakticky jsem stejně dobře Ramdor jako on."

Major Kulu pokrčil rameny. „Nechme tedy řešení téhle otázky budoucnosti. Teď by mě zajímalo, kam se můžeme dostat s touhle lodí. Pověš mi o tom něco?"

Ramdor se na něj smutně zadíval.

„Už jsem ti vysvětloval, že každá aktivace zdejší centrály může vést k jejímu automatickému zničení. Upozornil mne na to syntetický hlas při mém průzkumu tohoto zařízení. Proto ti neradím cokoli podnikat."

„Bylo by to něco jako ruská ruleta, co?" pokoušel se žertovat Kulu. „Víš, to je stará

hra na mé rodné planetě. Nabiješ do revolveru jediný náboj. Roztočíš bubínek a pak si přiložíš zbraň k hlavě a vystřelíš. Máš šanci na přežití šest ku jedné. Prostě riskuješ."

„To je pěkně barbarská hra. Co jste to za rasu, že takhle hrajete o vlastní život?"

Kulu byl najednou vážný.

„Víš, byli jsme hodně nezralá rasa. Sváděli jsme mezi sebou boje a teprve, když jsme se při našich cestách do vesmíru setkali s vyvinutější inteligencí, jsme se změnili. Dneska se díváme s lítostí na ty doby, kdy jsme se navzájem téměř vyvraždili. Možná, že by to ani nebyla moc velká škoda. Ale poučili jsme se, z dřívějších vlastností nám zbyla hlavně smělost a bojovnost. Ta se nám dneska hodí k obhajování dobra."

Major chvíli přemýšlel a pak pokračoval:

„Moje vlast, Ramdore, není v této galaxii. Naše vesmírná loď se sem dostala při boji s nepřítelem. Sami se nedokážeme

nikdy vrátit. Proto hledáme přátele, kteří by nám mohli pomoci.

S tímhle zvířetem" ukázal na Jeffersona „jsme se dostali na elektrárenskou planetu a tam nás stihl stejný osud jako tebe."

Kulu se otočil ke kontrolní desce.

„Naše vesmírné lodě vypadají podobně, technické vybavení je stejné..."

Major sebou trhl, jako by ho právě něco

napadlo. Přiskočil k ovládacímu pultu a pečlivě ho zkoumal.

Pak bezradně pokrčil rameny. „Je to určitě naše vesmírná loď'.

Jak se sem do galaxie M-87 mohla dostat? A jak to, že je bez posádky?"

5.

Dumfrioové odpověděli Skoartovi univerzální řečí velmi uctivě.

Dali mu ovšem zcela jasně najevo, že je jejich zajatcem.

Perry Rhodan Skoarta ještě neznal dost dlouho. Tvor se ale značně podobal Haluťanům, a tak na něm Perry lehce poznal, jak jeho hněv narůstá.

Proto nebyl překvapený, když prudkým pohybem paží povalil všech šest Dumfriů na zem. Skoarto uplatnil své gigantické síly v celém rozsahu. Zřejmě sice neuměl jako Haluťané proměnit své tělo v živý ocelový blok, ale jinak se jeho způsob boje až překvapivě podobal halutskému.

Rhodan uskočil, když k němu sklouzla po zemi zbraň jednoho Dumfria a zůstala mu ležet u nohou. Zvedl ji a namířil na jednu žábu. Stiskl spoušť vsí silou.

Zasažený tvor rázem strnul. Ochrnul během vteřiny po celém těle a sesul se k zemi. Zleva se ozval další výstřel. Když se tam administrátor podíval, viděl, že John Marshall střílí na jiného Dumfria, který chtěl z transmitteru utéct. Zazněl varovný signál. Skoarto srazil mohutným úderem ruky posledního z Dumfriů a začal se hlasitě smát. Úplně stejně by reagoval pravý Haluťan.

Konečně se mohl Perry zdvihnout, i když ho záda pekelně

bolela. Jednu vibrační zbraň držel v ruce, druhou si zastrčil za pás. John Marshall kráčel k němu a ptal se: „Co teď? Neměli bychom ten transmitter raději zničit, než se vydáme dál?“

Rhodan se tázavě podíval na Skoarta. Ten se s odpovědí nezdržoval. Vzal tepelný zářič a několika výstřely zničil nejdůležitější část řídicího panelu prvního transmiteru. Pak aktivoval druhý přístroj a držel na aktivizační desce svoje pracky tak, aby se transmitter nedal z žádné jiné protistanice ovlivnit.

Perry se rozhodl. „Pojďte, John!“ zakřičel a vstoupil do klece transmiteru. Telepat ho následoval. I on se pojistil a nesl dvě zbraně.

Skoarto se zašklebil, když se vedle něj oba Pozemšťané objevili a oběma rukama stiskl knoflík odhmotnění. Rematerializace proběhla bezbolestně a to znamenalo, že vzdálenost nové stanice nemohla být velká. Protože se zhmotnili ve strojovně, usoudil Rhodan, že jsou uvnitř ocelové pevnosti. Jakmile vystoupili z transmiteru, pospíchal Marshall ke stěně, která měla průhledná místa. Perry ho následoval.

Ukázalo se, že jsou v nejvyšším patře asi osmdesát metrů vysoké věže. Bylo dobře vidět na celou pevnost, na všechny kupole, mosty, volné dvorce i vysoké zdi.

Nade vším se vysoko vznášel nejdokonalejší ochranný štít, kterým by nedokázal projít ani nejnadanější teleportér.

První administrátor uvažoval, jak se za těchto okolností dokážou dostat z pevnosti oni. Doba, kdy se měli hlásit na CRESTUIV, ještě neuplynula, takže zatím nemohli čekat z CRESTU IV žádnou pomoc.

Z přemýšlení ho vytrhl strašlivý výkřik. John Marshall ukazoval třesoucími se prsty na pět rudě zářících spirál, které rotovaly strojovnou. Jedna z nich zasáhla klec transmiteru. Ozval se rachot a zablesklo se. V transmiteru se právě zhmotňovalo pět Dumfriů. Skoartovi se podařilo vyřadit transmitter z provozu právě v této chvíli a tak se jejich rematerializace v polovině přerušila a oni v polozhmotnělém stavu vířili halou. V

této podobě přetrvají, dokud se jejich energie nevyčerpá.

Skoarto zařval a vyřadil i druhý transmitter z provozu a s oběma Pozemšťany zmizel za posuvnými dveřmi. Před nimi se objevil rozevřený jícen spirálového toboganu, který mířil do neznámé hloubky. To Skoartovi, jak se zdálo, nevadilo. Vrhнул se na hladkou podlahu a v mžiku

zmizel za nejbližším zákrutem. Oba muži ještě váhali, ale rachot za nimi je upozornil, že musí jednat. První se položil na skluzavku Perry. Řítil se dolů, stěny kolem něj vířily, až málem ztratil vědomí. Bezmocně čekal, kam dopadne...

Původní podezření, že vesmírná loď patří Pozemšťanům, Kulu po podrobné prohlídce řídicího pultu zamítl. „Napadlo mě, že Budovatelé centra jsou Pozemšťané, kteří před desítkami tisíc let přistáli v mlhovině M-87 s kosmickou lodí a zmocnili se vlády v mlhovině. Ale nemůže to tak být," řekl Ramdorovi. „Tahle loď je stará sotva pár set let. Původní posádka byla asi Alfou deportována jinam."

„Nevím, podle čeho počítáš čas," namítl Ramdor. „Vysvětli mi to, ať to mohu porovnat s našimi počty."

To jim zabralo asi půl hodiny. Nakonec začal Tarfolan vyprávět:

„Před víc než padesáti tisíci lety vašeho času začalo sjednocování této hvězdné mlhoviny. Tehdy jsme vyhnali Bestie. Chtěly se ale vrátit. Proto jsme dobrovolně zavedli pořádek, který značně omezil osobní svobodu jednotlivce. V čele této organizace stáli Budovatelé centra."

Major Kulu se zamyslel. Byla mu nápadná časová shoda. Před padesáti tisíci lety byli vyhnáni z mlhoviny M-87 tvorové, které Ramdor označoval jako Bestie a které se nápadně podobaly Haluťanům. V téže době se objevili Haluťané v Mléčné dráze. V celém vesmíru jediní Haluťané byli schopní překonat takovéhle vzdálenosti.

Haluťané tehdy zničili první lidskou civilizaci. Jejich chování odpovídalo názvu Bestie. Byli to tedy uprchlíci z M-87, kteří se

uchýlili do Mléčné dráhy? A co s nimi měli společného Strážci času z Magellanových oblaků, kteří se Halut'anům také podobají?

Čaj Kulu se rozhodl, že se před Ramdorem nebude zmiňovat o dvou mírumilovných halutských vědcích, kteří sem přišli s lodí CRESTIV.

„Podívám se do hlavní kabiny, možná tam budou nějaké zápisky o lodi a jejím účelu.“ Kulu zavolal na Jeffersona, aby se ani nehnul, a zamířil k velitelské kabině. Ta se otvírala také jen přiložením ruky na dveře. Vnitřek místnosti byl pěkně zařízený, na stěnách byly barevné tapety s čínským vzorem. Nebyly to laciné kopie, ale originální malby. Malíř asi patřil k posádce. Stejně malby na jemných kožených tapetách objevil i v obytné místnosti vedle. Našel tam i roli pergamenu s písemnými zápisy. Už se obával, že všechny osobní záznamy budou v Čínském jazyku, ale naštěstí objevil i rudý zápisník, kde byly poznámky v interkosmu.

Pomalou usedl do nízkého křesla a zadíval se na poslední stránku zápisníku.

„Paluba MINHAU, 4. duben 2321 běžného času. Naše soukromá výzkumná loď byla včera napadena v blízkosti mlhoviny Orionu neznámou, asi sto metrů dlouhou, vesmírnou lodí. Stalo se to ve chvíli, kdy profesor Liumbwe testoval svůj stroj lineárního času. Nevíme, jestli ten test a napadení mělo nějakou souvislost.

Ve chvíli, kdy se zapojila naše obrana, zaměřili jsme neidentifikovatelné zjevení hypernergetické povahy. Když se naše loď zase stabilizovala, naši astronomové vypočetli, že se nacházíme uprostřed cizí galaxie, pravděpodobně M-87. Já osobně tomu nevěřím, je to příliš fantastická myšlenka, protože galaxie M-87 je od nás vzdálená asi třicet milionů světelných let.

Hypernergetické oddělení...”

V těchto místech byl zápis přerušovaný. O kousek dál zanechal

kapitán ještě jednu zprávu.

„Je hlášený přílet neznámého objektu. Konec. Kapitán Liu Kailong.“

Zbytek příběhu na lodi MINHAU si už každý mohl lehce domyslet. Posádce cizí lodi se zřejmě podařilo přemoci MINHAU a co se stalo potom, mohl Kulu jenom hádat. Na palubu MINHAU se už nikdo nevrátil, protože další zápis v notesu chyběl. Pravděpodobně byla loď MINHAU přenesena do M-87. To, že soukromá výzkumná loď byla napadena po časovém experimentu, svědčilo pro přítomnost Strážců Času. Podle zákonů Solárního impéria byl takový soukromý výzkum ilegální.

„Stejně je zajímavé, že loď MINHAU byla přezářena právě do M-87. Strážci času tuto mlhovinu museli už znát.“

„Proč myslíš?“ zeptal se Ramdor.

„Protože my bojujeme proti těm bestiím, které jste před padesáti tisíci lety vyhnali.“

„Ty myslíš, že se snaží dostat do naší hvězdné mlhoviny zpátky...?“

„Bylo by to možné. Protože se neodvážili použít své vesmírné lodě, použili cizí. Obrana Budovatelů centra ale neselhala.“

Major Kulu si uvědomoval význam všech těchto informací. Rozhodně je musí předat na palubu CRESTU IV!

„Máme jen jednu možnost, Ramdore. Musíme najít a vyřadit zařízení, které spouští destrukci lodě. Možná tu ani není a je to jen psychologické zastrašování.“

„A jestli přece?“ namítal Ramdor. „To je ta tvoje ruská ruleta?“

Čaj Kulu vážně přisvědčil.

Major a Ramdor vzali Jeffersona mezi sebe. Před nimi byl hlavní spínač rádiové stanice. Určitě by se měli tímto přístrojem dovolat lodi CREST IV, která čeká v soustavě Truktanu.

Čaj Kulu byl sice přesvědčený, že v případě výbuchu nezemře

on, ale duplikát, přesto nebyl klidný. Když sahal na knoflík aktivátoru hyperkomu, silně se potil.

Kontrolky na panelu se rozsvítily. Ramdor pronikavě vykřikl a chystal se utéct. „Nic se neděje, buď přece klidný," strhl ho Kulu zpátky.

„Já nejsem žádný hráč ruské rulety!" bručel si pro sebe Ramdor. „Když... když se rozsvítilo, myslel jsem... myslel jsem, že jsme už přeměněni na energii."

„Ty ale umíš dělat vtipy," musel se smát Kulu. „Teď nás čeká druhá fáze." Major nečekal ani vteřinu a zapnul vyhledávač hypervln. Žádná exploze se neozvala.

„Možná, že se spouštěč destrukce nachází někde jinde. Budovatelé centra se museli v první řadě starat o to, aby loď nemohla změnit svoji pozici," uvažoval Kulu.

Když světelné body změnily svoji barvu, zmáčkl vypínač.

„Tak a je to!" oddychl si důstojník. „Teď už by nás na CRESTU IV měli slyšet."

Zvýšil přívod energie, vyladil modulátor hlasu a začal mluvit.

„Mluví major Čaj Kulu! Volám CREST IV! Hlaste se!"

Svoje volání musel několikrát opakovat, než se dočkal odpovědi. Bylo slyšet lidský hlas.

„Tady velitelský můstek CRESTU IV. Voláme majora Kulu. Prosím odpovězte!"

„Tady major Kulu!" křičel rozčileně Čaj. „Předejte mne administrátorovi nebo admirálovi, ale rychle! Je to naléhavé!"

A zkuste mne zaměřit!"

„Admirál Atlan o vás ví," odpovídal šeptavý hlas, který Kulu sotva slyšel. „Zaměření se nám bohužel nepodařilo. Mám se zeptat, zda se nacházíte uprostřed modře zářícího centrálního paprsku. Odpovězte, majore!"

„Nemám tušení. Nacházíme se ve ztracené soukromé lodi MINHAU bez možnosti spojení s vnějším světem. Pokuste se zjistit pozici mé lodi." křičel Kulu.

„Majore, musíte nám dát víc informací..." hlas v přijímači se

pomalů ztrácel. Kulu si otřel pot z čela, otočil se k Tarfolanovi, podíval se mu upřeně do očí a řekl:

„Nedá se nic dělat, Ramdore. Musíme odstartovat.“

Ramdor byl u konce svých sil, nedokázal ani protestovat.

Kulu ho vzal za ruku a odtáhl na velitelský můstek. Jefferson je jako hodný pejsek poslušně následoval. Gorila strkala hlavu do Kuluovy brašny a hledala něco k snědku. Kulu pro jeho choutky neměl porozumění.

Uvnitř kulovité lodi o průměru osmdesát metrů hučely stroje, na panoramatických obrazovkách se zobrazovaly oslnivé obrazy hvězdných shluků centra M-87. Zaměřovači automatika chrlila data, která major zadával do počítače. Ramdor mu nebyl schopný nijak pomoci. V pozemských vesmírných lodích se nevyznal. Když konečně počítač všechny údaje zpracoval, zjistil Kulu, že si návrat na CREST IV představoval příliš jednoduše.

V souborech mezihvězdných dat počítače se galaxie M-87 ani Truktan vůbec nevyskytovaly. Proto Kulu nemohl zjistit ani přesnou pozici. Věděl jenom, že MTNHAU se nalézá asi deset tisíc světelných let od centra a Truktan kolem třiceti pěti tisíc světelných let. To mu nijak nepomohlo k určení směru, kterým by měl letět. Litoval a zlobil se na sebe, že během krátkého spojení s CRESTEMIV nepokusil zaměřit výchozí bod radiového spojení. Tušil ale, že by se mu to stejně nepodařilo. Byl to Ramdor., kterému se podařilo do beznadějné situace vnést trochu světla.

„Kulu, našel jsem orientační bod!“ křičel, když se vracel ze zaměřovači centrály. Oba muži tam spěchali a na velké obrazovce tam Randor ukázal na seskupení tří velkých rudých hvězd.

„To jsou tři obří slunce, a podle vašich lidských měřítek jsou od sebe vzájemně vzdálena jen sedm světelných let. Je to takzvaná soustava Parjar, nejdůležitější orientační bod této galaxie. Podle ní můžeme vypočítat potřebné údaje.“

Major Ramdorovu nadšení moc nevěřil, ale byla to přece jenom naděje. Zadali do největšího počítače všechna data, která znali, a chtěli vědět, která sluneční soustava je k nim nejbližší. Za necelou půlhodinu dostali výsledek dostali údaje o šesti slunečních soustavách, které Ramdor znal a mohl tak vypočítat vzdálenost od soustavy Parjar. Ramdor ale váhal.

„Co je? Čeho se bojíš?“ ptal se udiveně Kulu.

„Kam poletíme, Kulu? Do mé vlasti nemůžeme. Tam jsou vesmírné lety ilegální, považovali by nás za narušitele. Na jiné planety také ne, vypadali bychom jinak než tamější obyvatelé a ti by nás jistě napadli.“

Čaj Kulu se poškrábal za ušima.

„Máš asi pravdu. Hm! Nepamatuješ si náhodou pozici elektrárenské planety?“

Ramdor se vyděsil.

„Co bychom tam dělali? Alfa by na nás znovu zaútočil!“

„V nejhorším případě bychom se znova dostali na Firestone, kde na nás čekají naši dvojníci.“ Kulu se zašklebil. Ta myšlenka se mu nelíbila stejně jako Ramdorovi. Představil si, jak by opakovaně procházeli transmitterem, až by jich byla celá armáda...

„Alfa by nás nenechal znovu projít transmitterem. Umí si také představit, jak se množíme. Mohl by nás přenést k Budovatelům centra.“

Čaj o problému dlouze přemýšlel, ale žádné řešení ho nenapadlo. Nechtěl se ale vzdát. Zdvihl výpočty, které mu předal počítač. Byly tam i údaje o elektrárenské planetě. Kulu se rozhodl.

„Tak pojďme, chlapče! Směr elektrárenská planeta!“

Když se MINHAU dala do pohybu, byl už Kulu přesvědčený, že varování o možnosti sebezničení byl podvod. Nechtěl ale příliš pokoušet osud a tak zapínal jen nezbytné řídicí okruhy.

Ramdor si naproti tomu byl jistý, že ho nešťastná náhoda svedla s příslušníkem bláznivé rasy, která nemůže žít bez poci-

tu nebezpečí, bez hazardování se životem. Přesto mu byl major Čaj Kulu sympatičný.

Major už tušil, že udělal chybu, když Ramdorovi vyprávěl o riskantní lidské hře. Sliboval si, že příště už bude Ramdorovi vyprávět jen samé pozitivní historky.

S mírně nakloněnou hlavou poslouchal zvuk početných leteckých motorů a přístrojů. Jako zkušený vesmírný letec se spoléhal víc na své vlastní smysly než na kontrolky.

Každý nepatřičný zvuk, každou mírnou nepravidelnost vycítil dřív, než se ozval zvuk varovné automatiky.

Přístroje na MINHAU běžely i přes jejich předchozí dlouhou nečinnost bezvadně. Se stoupající rychlostí se loď hnala hvězdnými shluky na okraji centra M-87. Na obrazovce se zdálo, že se co chvíli musí srazit s modře zářícím paprskem. Byl to jen optický klam. Paprsek byl skoro deset tisíc světelných let vzdálený.

Kulu se s úsměvem otočil, když vedle sebe zaslechl sténání. Byl to Jefferson. Ten neodolal bohatě zásobené kuchyni a nacpal se stejky, čerstvým chlebem i rýžovým pudinkem. Teď měl co dělat, aby mu chutné jídlo zůstalo v žaludku.

.Major zdvihl varovně ukazováček.

„Opovaž se znečistit můstek, ty neřáde!“

Gorila se na svého pána podívala, hlasitě si odříhla, zavřela oči a usnula.

Major si povzdechl a obrátil se k řídicímu pultu. Za minutu vstoupí loď MINHAU do lineárního prostoru a pokud všechno půjde dobře, opustí centrum.

Rarndor ho upozornil, že elektrárenské planety už spotřebovaly většinu hmoty okolních hvězd. Paprsek v sobě pohltil

mnoho tisíc sluncí. V galaxii M-87 byly miliardy sluncí, ale pokud měla být rovnováha galaktických sil zachována, bylo nutné s tím ničením skončit. V jiných, méně pravidelných galaxiích by už ke katastrofě možná došlo.

„Hotovo, Ramdore!“ spokojeně konstatoval Kulu, když

naposled zkontroloval časový měřič.

„Hotovo," zašeptal Ramdor a hlouběji se zabořil do křesla.

„Kalup pracuje spolehlivě," řekl Kulu Ramdorovi. „Jen kdybych tušil, kde se nachází loď mé rasy."

„Ty opravdu věříš, že se můžeš ke svým lidem vrátit?" ptal se Tarfolan.

„Nebyl bych Pozemšťan, kdybych tomu nevěřil. Pozemšťan se nikdy nevzdá. Když to nejde jednou cestou, hledáme jinou. Nějaká správná cesta musí být vždycky."

„Ty přece nejsi ten pravý Kulu," připomenul mu Ramdor. „Tvůj originál zůstal na Firestonu." Major sklopil hlavu. „Máš pravdu. Ale pravý Kulu ví, že nejdřív se musím postarat o bezpečí Perryho Rhodana a lidí na CRESTUIV. Pokud mi potom zbude čas..," Zmlkl.

Jak je možné, že se cítí být sám sebou? Že mu nic nepřipomíná, že ve stejném vesmíru existuje ještě jedno jeho tělo? „Už o tom nemluvm!" řekl stroze.

„Ani slovo! Nesmíš nic říct ani lidem na CRESTU IV, rozuměl jsi?"

Ramdor se napřímil a díval se na majora široce rozevřenýma očima, jako na nějaké exotické zvíře.

„Co ti je?" udiveně vyzvídal Kulu.

„Jsou všichni lidé tak optimističtí...?" vydechl Tarfolan.

Kulu se hrdě zasmál.

„Většina ano, alespoň na CRESTU IV všichni. Tam nenajdeš horšího muže než jsem já a hodně ještě lepších."

Chvilí panovalo ticho. Pak Tarfolan tiše zašeptal.

„Myslím, že vy to dokážete!"

6.

Náraz byl tak silný, že se Perrymu zdálo, že je rozbitý na kousky. Ve skutečnosti byli jenom zachyceni magnetickým polem, které je prudce zabrzdilo.

Hala, kde po svém sjezdu přistáli, byla obrovská. Její plocha

byla větší, než rozměr věže, bylo pravděpodobné, že je skluzavka dopravila někam pod zem.

Hala byla plná letadel a tryskáčů, pěkně seřazených v řadách.

„Propána!“ uklouzl Marshallovi překvapený výkřik, když ty stovky letadel uviděl. „Vždyť žádný stroj nemá v průměru ani metr. Myslíš, že tady na M-87 mají letce trpaslíky?“

První administrátor se zasmál.

„Jen ať tě neslyší žádný Siganec, John. Něco jsi ale přehlédl.“ Přistoupil k torpédu a pohladil rukou půlkruhový protivětrný štít. Každý letoun měl takové štíty čtyři. „Nevšiml sis podobnosti se vznášedly Skoarů?“

Telepat přikývl.

„Je to pěkně nepohodlný dopravní prostředek. Něco jako motorové kolo.“

Marshall najednou zvedl ruku: „Pozor, Dumfriové!“ Za nejbližším letounem se objevil Skoarto a řval: „Rychle sem! Tenhle letoun je určitě schopný letu!“

Rhodan i Marshall už víc povzbuzování nepotřebovali a vyběhli. Byl nejvyšší čas. Všude kolem vyskakovali z mnoha šnekovitých skluzavek těžce ozbrojení Dumfriové.

Skoarto už byl usazený v pilotním křesle. Perry vyskočil do druhého křesla a hned se připoutal. Marshall ho beze slova následoval.

Skoarto zapnul řízení. Daleko před špicí letounu se otevřela brána a objevilo se denní světlo. Hangár tedy nebyl uvnitř planety, ale v rozšířeném podstavci věže. Letoun pomalu stoupal. Tiché Šumění mikroreaktorů bylo přehlušeno duněním. Byl to zvuk pulzního zařízení, které ovládalo nasávání a oběh vzduchu. Byl to důkaz, že letoun je konstruován pro let vzduchem.

Perry to všechno podvědomě registroval, ale on i Marshall především bránili svými vibračními zbraněmi Dumfriům v útoku.

Skoarto zrychlil let na maximum. Žhavý vzduch unikající z

trysek, spálil asi dvacet letadel za nimi. Křičící Dumfrieové prchali ze smrtelné zóny.

Perry při mohutném škubnutí letadla málem ztratil zbraň a teď se stisknutými zuby překonával bolest v poraněném rameni.

Skoarto pokračoval ve svém šíleném letu.

„Copak ten blázen nikdy neodstartuje?“ nadával Marshall.

Perry ještě nikdy neviděl Šéfa mutantů tak rozčileného. Skoarto nejen že nepokračoval v úprku, ale naopak těsně před východem z hangáru se prudce otočil a střemhlav se vrhl zpět. To vyvedlo Dumfrie ve dvou letadlech, kteří ho pronásledovali, z míry tak, že se navzájem srazili.

Perry Rhodan a John Marshall divoce stříleli na Dumfrie v hale, kde zuřil požár. V jedné chvíli se Skoarto obrátil a v jeho očích zahlédli oba muži výraz největší blaženosti. Jeho letecké umění je zatím ubránilo před zásahem dumfrijských zbraní. Nebylo pochyb: Skoarto se cítil ve svém živlu!

Krátce nato byl Skoarto zasažen vibračním paprskem. Jeho řev byl tak hlasitý, že Rhodan myslel, že rozboří stěny

haly. Nebyl to ale řev bolesti, ale vzteku. Jeho letoun se řítí těsně nad zemí, vzdušné trysky chrlily žhavý vzduch na všechny strany a odhazovaly letouny na zemi proti zdím haly. Dumfrieové prchali, ale cesty ven byly možné jen po skluzavkách. Ty byly ale tak hladké a rozpálené, že by se nikdo na nich nedokázal udržet. Ale Skoarto dokázal, že myslí jako člověk. Stačilo mu, že všechny vyděsil a po jejich smrti netoužil.

Znovu zvýšil rychlost letu a zamířil špičku letadla k otevřenému východu. Rhodan zavřel oči, aby unikl větrnému náporu, a přál si, aby Skoarto ani žádná jemu podobná bytost nikdy nebyla jeho nepřítelem.

Když se MINHAU vrátila do normálního prostoru, nacházela se v jasně osvětlené, modře zářící kouli. Zároveň se ohlásila zaměřovači automatika: ve středu koule se nachází kovový objekt velikosti

planety.

„Máme ji!“ spokojeně konstatoval Kulu. „To musí být jedna z elektrárenských planet.“

Zpomalil let na minimum a předal Tarfolanovi hlídku. Sám Šelk palubnímu počítači a nesl s sebou všechny dosavadní naměřené hodnoty. Počítač mu potvrdil, že modře zářící paprsek vychází z lineárního prostoru a modré zbarvení světla v centru je jen reflexní efekt. Proč tomu tak je, ale počítač nevěděl, na to měl málo informací.

Zamyšleně se vracel na velitelský můstek. Čím dál tím víc byl přesvědčený, že v galaxii M-87 existuje tajemství a jeho objasnění by mělo význam nejen pro CRESTIV, ale pro celé lidstvo.

Nejraději by pokračoval v pátrání na vlastní pěst, nedovoľoval mu to ale vrozený smysl pro disciplínu. Napřed musel informovat Rhodana.

„Musíme na této planetě přistát. Nesahej po zbrani, násilí by nemělo žádný smysl.“

Ramdor neodpověděl. Bylo na něm vidět, že se bojí.

Přistáli hladce na rovném kovovém povrchu. Čekali Čtvrt hodiny, jestli Alfa nějak zareaguje. Nic se nedělo, energetická bytost je ignorovala.

„Dělá to dobře. Nemůžeme z lodi, protože by na nás čekala léčka. Když zůstaneme v lodi, tak jsme sem nemuseli letět,“ bručel pro sebe Ramdor.

Z rozhlasu se najednou ozval chraptivý kovový hlas: „Skupina robotů připravena na pochod, pane!“

Kulu vzal mikrofon a odpověděl: „Roboti vpřed! Hleďte vchod do elektrárny a postupujte rovnou do jejího centra!“

„Rozkaz!“ zařval robot. O chvíli později

se na obrazovce objevilo šest robotů. Byli velcí asi jako člověk, oblečení do modrých kombinéz. Původně měli za úkol navázat první kontakt s cizí civilizací, nyní měli zmást Alfu a

vylákat ho z úkrytu.

Ramdor je mlčky pozoroval. Najednou vykřikl: „Našli ten vchod, Kulu!" Kulu přikývl a oba muži pozorovali, jak jeden robot za druhým mizí v kulatém otvoru.

Ramdor se zeptal: „Co budou dělat, když dojdou až do centra a Alfa se neobjeví?"

Kulu se kysele usmál: „Pak prostě zhasnou světlo, můj milý." Když viděl, že Tarfolan na něj nechápavě zírá, dodal: „Vyřadí celou elektrárnu z provozu."

Čaj Kulu tajně doufal, že Alfa umí číst jeho myšlenky a protože tuto planetu hlídá, podnikne něco, aby zabránil deaktivaci gigantické elektrárny. Za půl hodiny už věděl, že Alfa tady" buď není nebo se o jeho plány nezajímá. Rádiové spojení s roboty se přerušilo, to ale nebylo nic neočekávaného. Množství kovu působilo při větší vzdálenosti jako rušička.

Kulu byl nervózní, ptal se sám sebe, jestli roboty ještě někdy uvidí. Naštěstí byly jeho obavy zbytečné. S roboty sice spojení neměl, ale uklidnilo ho, když najednou poklesl výdej elektrické energie. Napětí a osvětlení kolísalo, takže Kulu už myslel, že Alfa roboty zničil. Graf

energie na obrazovce skákal nahoru a dolů, nakonec ale klesl k nule.

„Co se děje?" chtěl vědět Ramdor.

„Roboti splnili svůj úkol," vysvětloval major. „Zřejmě museli elektrárnu vypnout několikrát, protože vždycky znovu naskočila pojistka, ale nakonec se jim to podařilo. Opakované vypínání u tak velké elektrárny je ale nebezpečné, doufejme, že nevyletíme do vzduchu."

„Na to jsi měl myslet dřív," vyčítal mu Trafolan.

„Podcenil jsem dovednost našich robotů a přecenil jsem Alfu. Kdo mohl tušit, že hlídači továrny si s roboty neporadí." Major vstal od řídicího pultu, připnul si zbraň a pokračoval: „Nemám s roboty spojení. Půjdu je hledat. Ty raději zůstaň tady." Podíval se rozzlobeně na Jeffersona, který pohodlně pospával v

kresle a lehce do něj Šťouchl nohou. „Vstávej! Nechci, abys mně i s lodí někam zmizel, zatímco budu pryč."

Zvíře se líne zvedlo a těžkopádně se valilo za svým pánem. Neušli daleko. Před majorem se objevilo slabé vlnění. Kulu se zarazil, sáhl po zbrani a o krok ustoupil. Jefferson, který se táhl za ním, nedával pozor, vrazil do něj a postrčil ho zase dopředu. Čaj Kulu měl pocit, jako kdyby se dotkl elektrického drátu.

Tělem mu proběhla žhavá bolest, málem upadl do bezvědomí.

„To bylo velmi neopatrné, Pozemšťane," slyšel v mysli Alfův hlas. Zároveň si uvědomil, že prošel Alfovým tělem.

„Omyl," opravovala ho bytost. „To, co jsi cítil, nebyla forma mé existence, ale jenom aura, která pro mne představuje spojení s okolní hmotou." Čaj Kulu suše polkl. „Přišel jsem tě varovat," pokračoval Alfa. „Pokud budou tvoje stroje pokračovat ve své činnosti, dojde k porušení energetické rovnováhy v celé galaxii." To majora udivilo. Alfa zřejmě nemůže proti jeho robotům zasáhnout, i když je schopný zničit živé bytosti.

„Pro mne za mne, ať se rovnováha poruší. Není to moje galaxie. Já roboty nezastavím, pokud mi vy nepomůžete vrátit se tam, kam chci," troufal si Kulu.

„Nemáš žádný smysl pro odpovědnost! Nebo jenom blafujes...?" obviňoval ho Alfa.

„Nenech se mýlit mými myšlenkami, Alfo! Dokážu jednat jinak, než myslím! Tak co? Bud' a nebo...!"

„Ten, kdo objeví elektrárnu, musí do konce života žít v izolaci. Nemůžu připustit, aby se informace o tomto nejdůležitějším zařízení naší hvězdné mlhoviny dostala ven," zlobil se Alfa.

„No, když to nedovolíš, tak tohle zařízení za chvíli taky už nemusí existovat. Přemýšlej logicky a najdeš správnou odpověď. Já ti slibuji, že nikdy vaší galaxii neuškodíme." „Zřejmě nemám jinou možnost. Řekni svým strojům, ať nám přestanou škodit.

Zato vás dopravím na planetu, které vy Pozemšťané říkáte Truktan." „Uděláme to obráceně," řekl Kulu.

„Napřed nás dostaneš na Truktan a pak já odvolám své roboty. Výsledek bude závislý na rychlosti, s jakou nám naše přání vyplníš. Je to jasné?"

„Ty jsi ale nedůvěřivý..." stěžoval si Alfa.

„Osobám, které mne jednou zklamaly, nikdy nevěřím!" Kulu si s nechutí vzpomněl na svůj originál, který je pořád ještě na Firestone. Rozhodl se ale neřešit další problém. Každé zdržení mohlo ohrozit jak život v M-87, tak CREST IV. Zadržel dech, když modré světlo z centrály zahalilo MINHAU. Než se nadál a vydechl, modré světlo zase zmizelo. Místo zařízení velitelského můstku bylo vidět bohaté rostlinstvo Truktanu a v po: zádí pevnost z oceli . . .

„Dávejte pozor!" křičel Skoarto. „Já teď musím riskantně manévrovat. Jinak se odtud nedostaneme."

John Marshall zasténal. Rhodan se zasmál, i když si ani on nedovedl představit, že by letadlo mohlo provádět ještě nebezpečnější manévry než dosud. Zastrčil zbraň zpátky za opasek, chytil se oběma rukama postranních držadel a nohama se pevně opřel o ocelovou podlahu.

„Schovej hlavu," zakřičel na Marshalla, který se krčil za ním, když uviděl, jak se na ně řítí konstrukce mostu.

Skoarto ovládal ale stroj bravurně. Proletěli pod mostem tak těsně, že se ho skoro hlavami dotkli. Hned za mostem vedl Skoarto letadlo zase vzhůru, přímo na zářící hradbu energetického Štítu. Věděl přesně, co dělá. Těsně před Štítem uhnul stranou a proletěl mezi dvěma věžemi, stojícími těsně vedle sebe.

„Co to děláš?" křičel na něj Perry.

„Musíme naše pronásledovatele zmást. V téhle pevnosti je v hlavním štítu plno otvorů, které jsou automaticky ovládané. Otevrou se, jakmile se k nim letadlo těsně přiblíží. Nejsou vidět, ale mám pocit, že jsme už nejméně deseti proletěli. To našim nepřátelům zabrání, aby si na nás někde počkali. Nevědí,

kudy poletíme. Ale pokud máte strach..."

Velký administrátor zaklel.

„Strach...? Nás hned tak něco nepostraší. Chtěl jsem jenom vědět, proč tak bláznivě kroužíme. Teď to vím, tak pokračuj!"

Skoarto se spokojeně otočil. To, co potom prováděl, považovali oba muži za čiré bláznovství. Ve chvíli, kdy se naštěstí letoun nacházel dost daleko od hlavního energetického štítu, se přiřítilo zvenčí

něco svítícího a při dopadu na neprostupný paraenergetický zvon to vyvolalo oslňující záblesk. Ještě minutu potom se energetické náboje burácivě snášely v kaskádách po vnější straně štítu.

„Aha, Atlan se ozývá!" řekl Rhodan.

„Je to váš přítel?" vyptával se Skoarto.

„Moc dobrý přítel. Teď je s mou vlajkovou lodí nad Truktanem. Tohle byl varovný výstřel. Určitě kontaktoval velitelství této pevnosti a vyžaduje naše propuštění. My to s naším malým ručním přijímačem nemůžeme slyšet."

„Tak je teď trochu poblázníme, abychom se snáz dostali ven. Držte se pevně," řekl Skoarto a dunivě se zasmál.

Oba muže nemusel přesvědčovat. Letadlo zamířilo nejvyšší rychlostí do nějakého tunelu, pak přes most mezi dvě venkovní stěny štítu. O chvíli později je Skoarto nechal přehoupnout přes vnější zeď.

Perry se chystal vykřiknout, když se těsně před nimi objevil energetický štít. To znamenalo konec.

Tak rychle, že se to očima ani nedalo zachytit, se změnila struktura energetické překážky, a letadlo proklouzlo ven.

Skoarto znovu zrychlil a letěl nad příkrým svahem mezi pevností a kosmodromem.

„To by je mělo poučit, že proti CRESTU IV nic nezmůžou!" hučel Atlan a šle

doval na panoramatické obrazovce účinky varovného výstřelu na pevnost.

Gucky se rozvaloval na malém gauči, který měl na vlajkové lodi vždycky k dispozici.

„Co když na to obyvatelé téhle zahradní besídky nezareagují, přáteli?“

Melbar Kasom si odkašlal a pohrdavě mávnul rukou.

„Tak vymažeme celou pevnost z povrchu planety. Všechno rozbijeme a nakonec zase složíme. Možná, že tam bude něco k jídlu.“

„To určitě!“ rozzlobeně bručel myšob. „Třeba šéf a John. Ty taky rozbiješ na kousíčky?“

„No... to ne!“ koktal etruský obr.

„Tak koukej rychle zmizet!“ vyjel na něj Gucky a telekineticky ho vynesl z můstku.

„Gucky, ty...“ začal Atlan, ale myšob ho přerušil: „Stop! Zprávy od Marshalla! Sláva, už jsou venku.“

Gucky se široce usmíval. Najednou pronikavě zaječel: „Jsou pryč! Atlane, pomoz jim!“

Starý Arkonidan se už informoval v zaměřovači centrále. „Zjistěte, jestli se někde v blízkosti pevnosti neobjevil nějaký letoun!“ Odpověď přišla okamžitě. „Z pevnosti vylétl stroj a zároveň s ním se objevil silný energetický výboj. Pravděpodobně vibrační výstřel, pane. V tom okamžiku letoun zmizel. Ve výšce tří tisíc metrů se objevilo něco podobného stejnému letadlu a nezadržitelně se zřítilo k zemi.“

Gucky vyskočil se zježenou srstí, Roi Danton a Melbar Kasom se tvářili vážně. Všichni sebou trhli, když Gucky najednou radostně vykřikl.

„Mám je! Letadlo padá, ale Skoartovi se jistě podaří přistát na antigravitačním štítu.“

Ozval se Atlanův osobní komunikátor a bylo slyšet jasný hlas Perryho Rhodana: „Mluví Rhodan. Přistaneme asi třicet kilometrů od pevnosti. Atlane, vyšli tam ihned několik korvet. Potřebujeme pomoc, pronásledují nás Dumtrievé!"

„Provedeme, Perry. Snad to stihneme, korvety jsem nechal mimo Truktan, aby nás kryly."

Chvilí bylo ticho, pak se ozval ironický hlas Rhodanův.

„Před deseti minutami už bylo stejně pozdě. Připravujeme se na boj z blízka s Dumfrie. Zkus..."

Spojení se přerušilo. Zaměřovači centrála hlásila slabé energetické výboje v blízkosti hangárů.

Atlan zůstal jako opářený. Vydal rozkaz, aby korvety vlétly do atmosféry Truktanu, ale zároveň věděl, že pomoc přijde pozdě. Perry Rhodan vypnul svůj komunikátor a skrčil se vedle Skoarta do jámy v zemi. Museli se sem schovat, když jejich letoun havaroval.

Nad nimi přeletěl letoun Dumfriů, a když zmizel, vykoul Skoarto přes okraj jejich úkrytu.

, „Kolem pevnosti lítá nejméně dvě stě letadel, to znamená, že v akci je cirka osm set Dumfriů." Skoartovy oči zářily pýchou, že ho nepřítel považuje za tak silného protivníka.

„Dřív či později nás objeví. Neměli bychom začít vyjednávat a snažit se je zdržet než přijde pomoc?" uvažoval Marshall.

„Žádné vyjednávání. Já znám jejich postup. Nebudou se s námi babrat, rovnou nás zničí," namítl Skoarto.

Rhodan znovu zapnul vysílač a volal Atlanovi. Chtěl, aby se je Gucky pokusil telepaticky přemístit.

„Gucky k vám před chvílí skočil, Perry!" rozčileně odpověděl Atlan.

„Tady není. Kde k čertu je? Netuší, že Dumfrieové mají rozkaz všechny zničit."

„Před chvílí jsem na chvíli zachytil jeho myšlenky, teď už je zase pryč," hlásil Marshall. Přerušil ho hluk střelby. Uviděl energetický paprsek z nepřátelského letounu, který mířil přímo

na jejich úkryt. Perry letoun sestřelil, ale tím bylo místo, kde se skrývali, prozrazeno. Od té chvíle se na ně soustředila palba ze všech ne

přátelských letadel a byla jen otázka času, kdy budou zabiti.

Ve stejném okamžiku ucítil Rhodan pořádný úder do zad. Když se otočil, uviděl Rase Čubaje, černého teleportéra. Ras objal oba muže, Johna i Perryho, vzduch kolem něj zavíná a byl pryč. Skoarta už s sebou vzít nemohl. Ten nečekal a mohutným skokem vyrazil z jámy a kličkoval až k nedalekému poli, kde zapadl mezi třímetrové klasy. Spustil se na všechny čtyři a velkou rychlostí upaloval východním směrem.

Major Kulu se rozhlížel kolem sebe a pátral po nějaké známce, že je Alf a blízko. Lekl se, když místo něho uviděl chlupatou příšeru s hlavou Guckyho. Obluda byla celá průsvitná jako z pergamenu, vůbec si ho nevšímala, jenom zvláštním způsobem poskakovala sem a tam. Čaj Kulu nevěděl, co si o tom má myslet. Znepokojoval ho také zvuk střelby přicházející ze západu.

„Musíme utéct,“ křičel Ramdor. „Alfa nás zničí!“

Kulu konečně pochopil. „Gucky!“ zařval zděšeně a uhnul před poskakujícím monstrem, které se tolik podobalo Guckymu a přitom bylo skoro stejně nehmotné jako Alfa.

Myšob se zřejmě během teleportace

v nadprostoru zkřížil s Alfou! Majora zamrazilo. Při vzájemné srážce se zřejmě myšob a Alfa spojili do jakési polohmotné nestabilní existence, kterou asi nepůjde nijak zrušit.

Vtom zařval Ramdor. Kulu nejdřív nechápal proč. Pak uviděl, jak se z nejbližšího pole řítí chlupatá obluda a jako pádící kůň prolétla mezi ním a Ramdorem' a zapadla do blízké švestkové plantáže. Horní končetiny měla zvednuté a rozrážela jimi nízké větve.

„To vypadalo jako Haluťan...“ brumlal si Kulu.

Ramdor znova vykřikl. Polohmotná bytost měnila svůj tvar. Paže se prodloužily, místo chlupatého obličej se objevila

černá kůže a řada bílých zubů. V místě původního vzdušného víru se objevil Černý muž v kombinéze mutanta — a u jeho nohou leželo skrčené tělíčko myšoba Guckyho.

„Co se to tu k čertu děje?“ huboval Ras Čubaj. „Majore...!“ vykřikl, když upozoroval svého druha Čaje, který den předtím beze stopy zmizel z jeskyně na Truktanu i s gorilou.

„Jen malá zajížd'ka, pane,“ vysvětloval Kulu. „Mám důležité zprávy pro šéfa, můžete mě k němu dopravit?“ „Jaké zprávy?“ vyzvídal Čubaj. „Přísně tajné!“ odbyl ho Kulu a neklidně pozoroval vzdálenou pevnost, nad kterou kroužila a střílela malá letadla.

„Tam byl šéf ještě před chvilkou,“ vysvětloval Ras. „Neproběhla tady nějaká černá chlupatá obluda?“

„Proběhla,“ Kulu ukázal směrem na východ. „Je to nebezpečné zvíře, pane?“

„To je Rhodanův nový kamarád,“ odpověděl mu Ras Čubaj a soustředoval se na další teleportaci.

„Co bude s námi? Já musím rychle na CREST IV!“ křičel rozčileně Kulu.

„Já musím zase rychle na Zemi podat daňové přiznání!“ křičel na něj Čubaj a v příští minutě skočil.

Tentokrát v paraprostoru nedošlo k žádné srážce. Kulu si oddechl, když viděl, že se myšob probírá k vědomí. „Propána, co to bylo za bublinu, s kterou jsem se srazil?“ supěl Gucky,

„Bublina? Myslel jsem, že to byl Alfa!“ namítal Kulu. „Nezlob se, ale já musím rychle namluvit zprávu na magnetofon a dát ji s sebou Alfovi! Ale ty mě vůbec neposloucháš!“

„Ale poslouchám, jenom jsem se snažil pochytit něco z Ralfových myšlenek,“ odporoval mu Gucky.

„Alfových myšlenek,“ opravil ho Kulu. „Jmenuje se Alfa.“

„Blbost, Alfu telekineticky nemůžeš postihnout. Potřebuješ skutečně magnetofon, Čaji?“ Gucky změnil svůj postoj.

Zavřel oči, chytil majora za ruku a teleportoval se s ním na můstek CRESTUIV. Tam mu nasel magnetofon a přenesl ho

zase zpátky. Celá akce netrvala déle než minutu. Přesto při jejich návratu byla situace najednou jiná. Řada dumfrijských nepřátelských letounů, které střílely na jejich pozici, najednou bez zjevné příčiny explodovala.

Gucky ukázal na vzdušný vír, který prozrazoval Alfu.

„Nedělej to, Alfíčku! Nech taky něco pro mně.“

Major Kulu nemohl uvěřit, jak nedbale může myšob mluvit s bytostí, kterou

on ještě nedávno považoval za všemocnou.

Alfa Guckyho prosbě vyhověl. Dalších šest stíhaček na ně nalétávalo, ale myšob situaci zvládl. Letouny najednou začaly prudce stoupat, až se změnily jen ve stříbřité body na obloze.

„Gucky, vždyť ta letadla nejsou uzpůsobena pro let v kosmu!“ protestoval Kulu. „Chceš ty Dumfrie pobít?“

Myšob se uvolnil.

„Ani nápad, Čaji. Poslal jsem je jenom do výše pěti kilometrů a tam jsem je pustil. Nanejvýš těm ropuchám bude trochu zima. No vida, Alfa zase zmizel...!“

Kulu byl spokojený. „To jsem rád! Vsak už je čas, aby podal zprávu mým robotům. Copak vy na CRESTU IV jste si nevšimli, jak kolísala elektrická energie v modrém centru?“

Myšob zavrtěl hlavou. „O tom nevím, Čaji. Ale pozor, Dumfriové se připravují ke generálnímu útoku. Raději vás přenesu na CREST IV“

„Počkej!“ volal energicky Kulu. „Přenes nás do našeho horského úkrytu. Vsadím se, že Rhodan tam pořád ještě čeká na korvety.“

Modrobílý energetický paprsek udeřil v té chvíli do mohutného stromu, pod kterým odpočíval Jefferson. Sněžná gorila z truktanských hor udělala salto mortale a uháněla k svému pánovi.

Čaj nechápal, proč při ohrožení života nezměnil Jefferson svoji formu existence. Copak už tu schopnost nemá, nebo... ? Čaj uchopil gorilu za kůži a pokynul Guckymu, aby je teleportoval.

7.

Perry Rhodan opatrně ustoupil několik kroků zpět do jeskyně, když se před ním zhmotnil Gucky s Jeffersonem, Ramdorem a majorem Kuluem.

„Pozor, nechoďte do jeskyně, pane!“ křičel na něj Kulu.

„Vysvětlím vám to později. Teď bych vám rád představil Ramdora z planety Tarfol. O tom, jak jsme se seznámili, vám povím až později.“

„Velmi rozumné,“ Rhodan se začal usmívat. Tázavě se podíval na Ramdora.

„Je to přítel,“ vysvětloval Kulu.

Rhodan přistoupil k Tarfolanovi a podával mu ruku. Ramdor, který tohle gesto už viděl, uchopil Rhodanovu ruku a pumpoval s ní nahoru a dolů.

„Tahle gorila se jmenuje Jefferson,“ pokračoval Kulu ve vysvětlování. „Když ho nikdo nedráždí, je naprosto neškodný. Poslouchá mě na slovo. Navrhují, abychom si ho vzali s sebou na CREST IV.“

„Moment,“ křičel Ras Čubaj. „Není tohle to zvíře, které umí přeměnit svoji exist...?“

„Stop!“ ostře ho přerušil Kulu. „Omlouvám se, pane,“ obrátil se k teleportérovi. „Věc je ale příliš vážná. Myslím, že jste dosel ke špatnému závěru. Chtěl bych vám říci svoje nové poznatky.“

Čubaj se tvářil hněvivě.

„Myslím, že major má pravdu,“ napomínal ho Rhodan. „Teď se především musíme vrátit na CREST IV. Ralfe, jak jsme daleko s rádiovým spojením?“

„Kontakt možný,“ usmíval se Ralf Marten. „Letí sem korvety vyslané CRESTEM IV, za pět minut tu budou.“

„To si nejsem tak jistý,“ broukl Skoarto a díval se na nebe. Většina mužů sledovala jeho pohled. John Marshall nevěřícně zasténal.

Směrem od pevnosti se sem blížilo minimálně sto plně obsazených letadel. Piloti zřejmě věděli, kde se uprchlíci schovávají a mířili přesně k jejich horskému úkrytu.

Administrátor vytáhl svoji zbraň a pokynul Marshallovi.

„Připravte skupiny pro teleportaci!" poručil. „Gucky, ty si vezmeš Johna, Skoarta a Ramdora. Ras se postará o majora Kulua, Jeffersona a mne. Skočte třeba dvakrát, kdybyste to při prvním skoku nezvládli. Jakmile to tady bude neudržitelné, musíme odtud zmizet. Do příletu korvet bychom se ale mohli udržet."

Víc už nestačil říct. Za hrozného rachotu se z nebe řítilo dvacet ohnivých přízraků.

„Korvety!" křičel Kulu. Skoarto si zaclonil oči a bedlivě sledoval podívanou, která se odehrávala na nebi.

Dvacet pozemských stíhaček podletělo nepřátelská letadla a zahájilo palbu z energetických zbraní. Na nebi vypuklo peklo.

Stovky zářících paprsků křížovaly oblohu, vířící masy rozpáleného vzduchu se převalovaly přes horský masiv Truktanu. „Zaplať pánbůh, už jsem si myslel, že Atlan dal rozkaz k ostré střelbě," bručel Rhodan. Pozoroval, jak nepřátelská letadla prchají. Impulzní paprsky byly zaměřené asi sto metrů před jejich příď. Vyvolaly u pilotů zděšení a ti prchali nízko nad žerní směrem k pevnosti.

„Tahle výstražná střelba stačila," usmíval se Marshall.

„Všechna čest," ozval se Skoarto. „Vaši piloti jsou pořádně zdatní!"

„Pro ně to byla jenom hra," poučil ho Rhodan.

„Pozor, jedna korveta přistává!" volal John Marshall.

„Konečně," oddychl si major Čaj Kulu.

Perry Rhodan dal ostatním znamení, aby byli zticha a napjatě pozoroval skupinu Skoarů, kteří se v hale shromáždili.

Skoarto sám byl ještě v korvetě, která ho dopravila na CREST IV. Skoarové v hale netušili, že za chvíli uvidí svého velitele. Apaticky postávali v houfu a čekali.

Ve dveřích korvety se objevila vysoká bytost s chlupatou kůží a modře zářícím kamenem, který ji označoval za nejvyššího velitele vojenských sil v galaxii M-87. Skoarové v hale stáli chvíli jako opaření, pak vypukl jásot a chaos. Všichni se tlačili ke svému vůdci.

Skoarto zvedl své činné ruce. Jeho podřízení se ihned vrhli k zemi. Skoarto před nimi zůstal stát a mlčky pozoroval zbytky své armády. Po chvíli přistoupil až ke svým věrným a pokynul jednomu z nich, aby vstal. Začal se vyptávat v univerzální řeči. Proto mohl i Rhodan rozhovor sledovat. Skoarto chtěl znát všechny události, které vedly k tomu, že se zbytek jeho vojáků objevil na pozemské vlajkové lodi. Když vyslechl hlášení, obrátil se k Rhodanovi.

„Děkuji vám za to, že jste mým vojákům pomohli a mě zachránili ze žaláře.“ Pak se obrátil, aby na něm nebylo vidět dojetí, a odcházel ke svému mužstvu.

Atlan pokynul Marshallovi a ten se za Skoartem rozběhl. Zavedl ho do luxusní kabiny, kde si bude moci odpočinout z vyčerpávajícího dobrodružství.

Ostatní Skoarové byli zavedeni zpět do skladiště, kde pro ně bylo zařízeno provizorní ubytování.

Čaj Kulu se zatím postaral o Tarfolana, kterému byla také přidělena jedna kabina. Pak se rozloučil a odspěchal za Jeffersonem.

Hospodář na CRESTU IV chtěl ubytovat Jeffersona v zoologickém oddělení, tak jak to bylo u každého zvířete zvykem. Kulu s tím nesouhlasil. Nechtěl Jeffersona prozradit a tak jenom prohlásil, že nechá Jeffersona přespávat ve své kabině. Ta měla dva pokoje, obývací a ložnici, takže každý z nich mohl spát ve své místnosti a neodporovalo to hygienickým předpisům na lodi.

Když se zabydleli, ohlásila se návštěva. Přišel Gucky se šlechticem Szatorem. Kulu se bezděčně zašklebil, když uviděl

Aurořana sedícího na jeho robotu podobném želvě. Szator seděl jako Buddha, jedno oko otevřené, druhé zavřené. Šetřil svoji energii. Major přemítal, proč vlastně má člověk dvě oči, když mu k životu stačí jedno.

„Tomu nemůžeš rozumět, Čaji," vysvětlil mu bez požádání Gucky a připomněl tak Kuluovi, že je stejně dobrý telepat jako teleportér.

„Ty mně nelez do myšlenek!" obořil se Kulu na myšoba. „Vím o mnoha tajemstvích a jenom administrátor může rozhodnout, kdo ta tajemství smí znát... Co tady dělá ta líná kůže, kterou jsi s sebou přitáhl?"

Šlechtic Szator otevřel obě oči a nesouhlasně se na majora podíval. Nakonec se rozhodl, že obvinění nechá bez odpovědi a jedno oko zase zavřel.

„Chci s tebou mluvit o Alfonsovi, nebo jak se vlastně jmenuje," začal Gucky.

„Jmenuje se Alfa, nebo také část Alfy. Ale mám o něm skutečně mluvit před tímhle... vznešeným trpaslíkem?" „Pročpak ne, je příliš líný, než aby něco prozradil."

Gucky se zašklebil a vycenil svoje zuby.

Kulu rezignoval. „Dobrá, vzdávám se. Tak se ptej!"

„Kde jsi se s Alfou seznámil?"

„Na jedné planetě", odpověděl Kulu.

„To předpokládám, ale já chci slyšet něco přesnějšího o té planetě. Počkej, já už to vím! Byla to elektrárenská planeta. Co říkáš, Tare, tu bychom mohli potřebovat pro pohon našich vesmírných lodí, ne?"

„Ne," rozhodl Tar Szator. „Elektrárna by stačila jenom pro jednu loď. Vzdálenost od rodné galaxie je příliš velká."

„Ty jsi se nějak rozpovídal," zasmál se myšob. Pak se zadumal. „To je vlastně fantastický nápad. Nějak se domů dostat musíme. Soustředit tak energii z Šesti elektrárenských planet, to by byl pohon!"

Čajovi to přišlo k smíchu.

„Jenom se nesměj!" utrl se na něj Gucky. „Nedělám si legraci. Když nám nikdo nepomůže, musíme se starat sami."

Trhl sebou, když se z amplionu ozvalo:

„Volá můstek! Hledáme myšoba Guckyho. Ať se hned hlásí na můstku u šéfa!"

Gucky s politováním pokrčil rameny.

„Majore Kulu, šéf mě potřebuje. Bylo mi potěšením. Pojd', Tare!"

Major ještě chvíli nemohl odtrhnout pohled od prázdného místa, kde stál Gucky, než se teleportoval. Ale pak se natáhl na pohovku a okamžitě usnul.

Když na velitelském můstku objevili Gucky a Tar Szator, seděli tam Perry Rhodan, Atlan a Roi Danton spolu se Skoartem.

Administrátor vyprávěl Skoartovi o Pozemšťanech odkud pocházejí a jak se dostali do této galaxie.

„Je pro nás dodnes záhada," uzavíral Perry Rhodan, „jak se naše loď dostala do centra této galaxie."

Skoarto na něj strnule hleděl a v jeho obličeji se mísila pýcha, posměch, blahosklonnost i strach.

„Mně je to jasné. Vaše vesmírná loď byla zachycena a vyzářena přímo sera. Co jiného jste si mysleli? Když dovolíte, já si teď půjdu odpočinout, pánové."

Všichni přítomní se také zvedli, jenom Tar Szator zůstal sedět na svém robotu.

„Samozřejmě," souhlasil Rhodan. „Smím vás doprovodit k vaší kabině?"

„Děkuji, cestu najdu sám. Vaše loď zase není tak obrovská, abych zabloudil."

„Hm," poznamenal Atlan, když Skoarto opustil můstek. „Byla to pýcha nebo pokus zvýšit si svoje sebevědomí?"

„Myslím, že nic z toho. Řekl bych, že to bylo prosté konstatování faktů," vyslovil svůj názor Roi Danton.

„Měli bychom uvažovat, co mínil tím chycena a vyzářena.

Připadám si jako balon, poletující mezi dvěma hrajícími mužstvy", zlobil se Atlan.

„Branky jsou od sebe vzdálené třicet milionů světelných let," zamumlal Szator.

„To je právě to Šílené na té historce," křičel Arkonidan. „Jakou roli hraje lidstvo v téhle hře? Roli oběti nebo pěšáka . v šachové hře neznámých mocností?"

„Je to role jedné neznámé v rovnici." Aurořan otevřel obě oči a pozoroval okolostojící. „Cítím rovnováhu sil, kterou jsme narušili. Bude záviset jenom na nás, jestli ji obnovíme, nebo budeme sami vyloučeni. Dobrou noc, pánové."

„Myslím, že Tar Szator na to přišel," pronesl tiše Rhodan.

„Ta hra, do které jsme se dostali, se hraje nerozhodně už celá staletí. Teď nás obě strany považují za rušitele klidu. Výsledek hry a osud lidstva bude záviset na tom, jestli získáme na jedné straně přátele a druhou stranu oslabíme. Moc času nemáme. Musíme začít jednat."

„Co je s majorem? Neměli bychom ho vyslechnout? Dva dny o něm nebylo slyšet, nenastrčili nám ho sem jako Špiona?" zeptal se Atlan.

Gucky se zahihňal. „Žádný strach, admirále. Byl jsem se Szatorem v jeho pokoji a vyzkoušel jsem jeho podvědomí. Je naprosto věrný Impériu i šéfovi."

Do hovoru se vmísil Rhodan: „Dobrá, Gucky. Necháme majora odpočinout a pak ho vyslechneme. Zatím si všechno necháme pro sebe. Žádné dohady to by jenom zneklidnilo posádku."

„Co je to s těmi Skoary, důstojníku?" zeptal se Kulu hlídkujícího vojáka, který střežil hlavní chodbu, kde se nacházelo asi tři sta Skoarů. Důstojník pokrčil rameny. „Jděte raději postranní chodbou, pane. Tyhle degenerované bytosti se chovají jak hlídací psi. Nikoho tudy nepustí, protože tady je kabina, ve které je ubytován Skoarto. Nemohu s tím nic dělat. Sám Velký administrátor mne poučil, že kabinu a její okolí musíme považovat za teritorium spřátelené mocnosti."

„Mocnost...! Jen se na ně podívejte, jak jsou zubožení a vyhublí! Co je to za mocnost?" bručel major Kulu.

„Nepodceňujte je, jsou vysoce inteligentní. A Šéf je chce udržet v dobré náladě," poučoval ho důstojník.

To musel major uznat a tak se vydal na velitelský můstek jinou cestou. Za pancéřovými dveřmi byl už očekáván mladým kybernetikem, který ho odvedl ke gigantickému počítači, mechanickému mozku s citlivostí lidského vědomí.

V komunikačním centru lodního počítače už ho očekával hlavní matematik, doktor Josef Lieber.

„Pojďte dál, majore Kulu!" vyzval ho doktor Lieber. Administrátor mě informoval, že máte nějaká senzační odhalení." „No, nevím, jestli jsou skutečně senzační, ale určité jsou důležitá pro náš další pobyt v galaxii M-87."

Doktor si vyměnil rychlý pohled s hlavním psychologem CRESTU IV.

„Nezlobte se, my se musíme samozřejmě přesvědčit, že nám nebudete povídat Žádné pohádky. Náš počítač nemá moc možností vaše nové údaje přezkoumat. Proto budete muset podstoupit malý test. Prosím, posaďte se."

Major Kulu se kolem sebe rozhlédl. O spojení mezi lidským a mechanickým vědomím věděl, ale přece sebou cukl, když zaslechl příjemně modulovaný hlas, který ho vyzýval, aby si sedl do křesla.

„Děkuji... Já bych nejraději začal od začátku."

„Jak si přejete, pane," odpověděl přístroj . „Jen první malá otázka na začátek. Jste přesvědčený, že ta sněžná gorila, Jefferson, je skutečně schopná změnit energetickou hladinu?"

„Ne," prohlásil Kulu a protože si tuhle záležitost sám objasnil až teprve po návratu na Truktan, obdivoval počítač, že tak rychle rozpoznal první nepravděpodobnou informaci.

„Ne," opakoval. „Nejdřív jsem se domníval, že to dokáže, ale pak byl v bezprostředním nebezpečí života a přesto nezměnil energetickou hladinu. To byl pro mě důkaz, že takovou

schopnost

nemá." „A jak to tedy je?" zeptal se počítač.

„Předpokládám," řekl Čaj Kulu s plným vědomím, jak důležitá pro CREST IV je jeho výpověď, „že na Truktanu a na jiných místech v této galaxii jsou křížovatkami různých existenčních úrovní, na nichž je možné přejít z jedné roviny do druhé..."

„To já také předpokládám," prohlásil drsný hlas za ním.

Čaj Kulu se obrátil a uviděl Perryho Rhodana, který sem vešel spolu s Atlanem. Velký administrátor se usmíval.

„Gucky si to musel samozřejmě zase vyzkoušet. Naštěstí se vrátil. Zakázal jsem mu, aby se přibližoval k jeskyni v horách, ve které je jedna z křížovatek."

„Určitě udržíte tu věc v tajnosti, pane?" zeptal se Kulu.

Atlan se ironicky usmál.

„Samozřejmě. Vy nám snad nedůvěřujete, majore? Nic se nedostane ven, dokud nám počítač nedá jednoznačnou a nevyvratitelnou odpověď."

„Děkuji!" řekl Čaj. Obrátil se zase k počítači a slyšel, že Rhodan a Atlan se posadili. Ale když se zabral do rozhovoru s počítačem, zapomněl major Kulu na svět kolem...

H. G. Ewers KŘÍŽOVATKY KOSMU

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 340, ISSN 121279900

Z německého originálu Kreuzwege im Kosmos, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil František Fabián. Vydal jako svou čtyřtisící stou třicátou druhou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2001. IČO 60 19 82 57. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36,

Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.